Šmarnice 2020

Klemen Verdev

Z MARIJO IN SVETNIKI
SKOZI MESEC MAJ

Šmarnice za leto 2020

Brat Osvald, Slava Svete Trojice,
kapucinska samostanska cerkev v Vipavskem Križu

UVOD

Zamislil sem si šmarnice, ki bi vsebinsko izhajale iz evangelija vsakega določenega dneva. Zato sem najprej iz evangelija izvlekel stavek, ki se mi je zdel najbolj pomemben. Običajno sledi kratka razlaga evangeljskega odlomka.

V življenju svetnika, ki je na koledarju posameznega dneva, sem skušal najti tisto, kar je zanimivo in spodbudno. Da bi vse skupaj bilo bolj pestro, sem dodal še kakšno zgodbico ali poročilo o kakšnem drugem svetniku.

Nisem določil, ali naj bi bile te šmarnice za odrasle ali za otroke. Menim, da je najlepše, če so šmarnice obenem s sveto mašo, kjer so navzoči odrasli, starši in otroci. Želel sem jih sestaviti tako, da bi bile sprejemljive za vsakogar.

Nisem vedel, če bo moje delo dovolj dobro za tisk. Šlo je samo moj poskus. Zato sem hvaležen bratu Mateju Nastranu, da se je za to stvar zavzel in spodbudil nadaljnjo obdelavo. Prav tako sem hvaležen Slovenski kapucinski provinci, da je odobrila objavo teh šmarnic.

brat Klemen Verdev, kapucin

1. maj - SV. JOŽEF DELAVEC

Evangelij

Strmeli so in govorili: »Od kod ima ta to modrost in te moči? Ali ni to tesarjev sin? Ali ni njegova mati Marija. Od kod ima vse to?« In spotikali so se nad njim. In ni storil tam veliko čudežev zaradi njihove nevere.

Uvod

Vidim, da ste vsi vi zelo pridni in da nihče od vas nima greha lenobe, ker bi se drugače ne potrudili, da ste prišli k šmarnicam. In to takoj že prvi dan. Lenuhi so ostali doma. Moram vas pohvaliti, čestitati, povedati, da vas imam rad.

Sv. Jožef

Gotovo tudi sveti Jožef ni imel greha lenobe. Ne vem, če se še kateremu drugemu svetniku reče, da je delavec. To je velika pohvala za svetega Jožefa. Nazivi za svetnike so različni, imamo velike in male, sestre in matere, patre, poimenovane po katerem mestu, mučence, pričevalce, misijonarje, toda, da bi bil kdo delavec. Sam ne poznam nobenega drugega kakor svetega Jožefa. Pomislite, po napornem potovanju v Betlehem z nosečo Marijo, je zvečer tako dolgo iskal okrog, da je našel tisti hlevček.

Nato so prišli Modri z vzhoda. Čeprav jih v jaslicah vidimo, da so prišli v hlevček, vemo iz svetega evangelija, da so že prišli v hišo. Torej je moral biti Jožef zelo priden, pa tudi iznajdljiv, da je že dobil gradbeno dovoljenje, dobil parcelo, ali morda od sorodnikov dobil hišo, ki jo je moral popravljati. Morda pa je kje dobil material, les in še kaj za hišo, šel domov v Nazaret po orodje in kot tesar je znal hitro spraviti skupaj lično hišico. Trudil se je, da bi za Marijo in Jezuščka naredil lep dom.

Ko so morali bežati v Egipt, je spet moral biti zelo iznajdljiv, da so preživeli v tuji deželi. Ničesar ne vemo, evangelist je bil zelo skop v svojem poročanju, v kateri kraj ob Nilu so šli, kako so se tam imeli, toda Jožefu lahko zaupamo. Bogu hvala, imeli so dragocenosti, darove od Modrih, da so dobili prostor in da so se lahko preživljali. Ko je kralj Herod umrl in se je sveta družina vrnila v Nazaret, Bog ve, v kakšnem stanju so našli svoj dom. Spet je moral Jožef močno prijeti za delo.

Most sprave

Brata sta bila zelo skregana. Imela sta vsak svojo kmetijo, vsak na svoji strani reke. Nekega dne je na vrata starejšega brata potrkal tesar in vprašal, če ima zanj kakšno delo. Mož mu je odgovoril: »Dela je dovolj. Na meji z mojim bratom, ob reki, ki loči obe posestvi, naredi dvometrsko leseno

ograjo, ker nikoli več ne želim videti njegovega obraza.« Tesar je sprejel delo. Starejši brat je imel opravke v mestu in je odšel od doma. Ko se je vrnil, je osupnil. Tesar se ni držal naročila. Kjer naj bi stala ograja, je čez reko naredil most. Mlajši brat je mislil, da je to ukazal njegov starejši brat. Ves srečen je pritekel čez most. Ko je dospel preko mosta, je objel starejšega brata in rekel: »Ti si neverjeten. Po vsem, kar sem ti naredil, si ti zgradil most.« Sedaj se tudi starejši brat ni mogel več ustavljati. Ni mu povedal, kako je do tega prišlo, temveč je tudi on ves srečen objel svojega mlajšega brata in mu vse odpustil.

Naloga

Jeza nas pogosto oddalji od ljubljenih oseb. Zato se moramo učiti odpuščati. Graditi moramo mostove med ljudmi, med narodi in jih srečevati z nasmehom.

2. maj – SV. ATANAZIJ

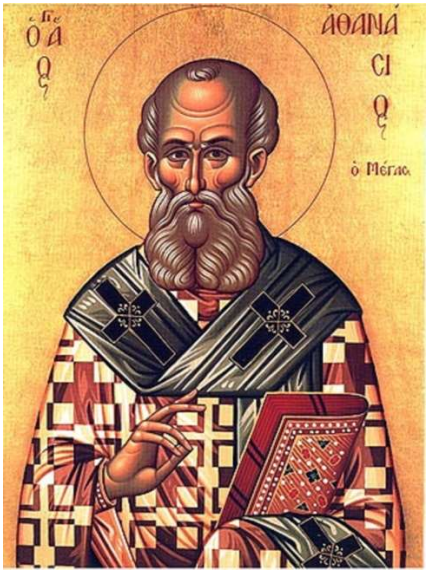

Evangelij

Tisti čas je rekel Jezus svojim učencem: »Vsi vas bodo sovražili zaradi mojega imena; kdor pa bo vztrajal do konca, ta bo zveličan. Kadar vas bodo preganjali v enem mestu, bežite v drugo.«

Uvod

Bog nam je dal razum, zato je naša dolžnost, da se učimo. Morda ste že prebrali veliko knjig. Učence še pred koncem šolskega leta čakajo skrbi, kontrolke, spraševanje. Letos že veste veliko več kot lani v tem času, postali ste učeni.

Sv. Atanazij

Zelo malo pa je verjetno, da bi kdo dosegel učenost sv. Atanazija. Bil je po rodu Grk iz Aleksandrije v Egiptu, rojen leta 295. Njegovi starši so bili zelo verni in so sinu omogočili vsestransko izobrazbo. Nekaj časa je bil v šoli pri puščavniku Antonu. Leta 328 je bil izvoljen za patriarha v Aleksandriji in postal voditelj več kot sto škofij v Egiptu. Ker je branil pravo vero v Sveto Trojico in učil, da je Jezus pravi Bog in pravi človek, so ga cesarji petkrat pregnali.

Pregnanstvo je navadno trajalo po več let. Prvič je bil izgnan v sedanjo Nemčijo, enkrat v Rim, enkrat se je moral celih šest let skrivati v okolici Aleksandrije. Ko je moral bežati na ladjici po reki Nil pred rablji cesarja Julijana Odpadnika, so ga skoraj dohiteli. Atanazij je velel ladjico obrniti, tako da so šli preganjalcem naproti. Ko so se srečali, je zaklical poglavar biričev ljudem v Atanazijevi ladjici: »Ste morda videli Atanazija?« Atanazij jim je sam zaklical nazaj: »Le hitite, ni daleč od vas.«

Atanazij se je za stalno vrnil na svoj škofovski sedež leta 366 po Kr. in je egiptovsko Cerkev vodil še sedem let. Ko je 2. maja 373 po Kr. blaženo umrl, se je vrnila k Stvarniku velika in apostolska duša. Cerkev mu je dala naslov cerkvenega učitelja. Velja za enega največjih in najuspešnejših branilcev pravovernosti v zgodovini Cerkve. V boju, polnem preganjanja in težkih žrtev, je zmagovito zagovarjal misel, da je Cerkev Božja ustanova, ena sama Luč, da je Jezus pravi Bog in pravi človek.

Oprosti

V Rusiji je živel komunist Sergej Kurdakov. Skupaj z drugimi je preganjal kristjane. Vdrli so skozi vrata, zagledali skupino petnajstih kristjanov, ki so molili in peli. Kljub vdoru so z molitvijo nadaljevali. »Ti ljudje so res neverjetni,« si je mislil Sergej. Občudoval je njihov pogum. To ga je še bolj

razjezilo, da se je na ves glas zadrl: »Kaj delate tukaj?« »Molimo,« je nekdo tiho odgovoril. »H komu?« je rekel. »K Bogu.« je nekdo tiho odvrnil.« »Kje imate kakega Boga, neumneži?«, se je drl naprej, »Kaj ne veste, da sploh ni Boga?« Planili so nanje in jih pretepali. Med njimi je bilo dekle Nataša. Na Sergeja je naredila močan vtis. Mirno je prenašala udarce. Ob misli nanjo se je Sergej čez nekaj let spreobrnil. Skrivaj je skočil ponoči s čolna, plaval 5 ur in pobegnil v Ameriko. Želel je spoznati Natašo, da bi jo prosil za odpuščanje, pa mu ni uspelo. Zato je napisal je knjigo z naslovom: Odpusti mi, Nataša.

Naloga

Vedno več imamo svetnikov in kandidatov, ki bodo še razglašeni za blažene in svete. Bodimo tudi mi svetniki, ker je pred nami svetla prihodnost Cerkve in vsega sveta.

3. maj – 4. VELIKONOČNA NEDELJA

Evangelij

»Resnično, resnično povem vam: Jaz sem vrata za ovce. Vsi, ki so prišli pred menoj, so tatovi in roparji, toda ovce jih niso poslušale. Jaz sem vrata. Kdor vstopi skozme, se bo rešil; hodil bo noter in hodil bo ven in bo našel pašo.«

Uvod

Te Jezusove besede izražajo prepoznavno znamenje kristjanov, občestvo Cerkve, ki ima svojega voditelja, Jezusa v nebesih in njegovega namestnika, papeža na Zemlji. To je poroštvo prijateljstva v naših družinah in med družinami.

Vrelec žive vode

Beseda, ki jo poslušamo, je vrelec žive vode, ki je privrela iz evangelija. Beseda Dobri Pastir je polna vsebine. Jezus je pastir, ki nas vodi v Cerkvi, pa tudi v manjših skupnostih znotraj Cerkve. Takšne skupnosti so odrešenjske. V te skupnosti Jezus kliče nove sodelavce, ki bodo sprejele odgovornost nase, da si bodo delo delili med seboj, ker smo vsi služabniki. Na vseh področjih že imamo sodelavce. To je Duh mladostne svežine v Cerkvi in možnost, da najdemo še nove poti.

Nove skupnosti so dar Svetega Duha. Sveti Duh je moč, ki dela vse novo. Po svetu je nastalo 300 duhovnih gibanj, kar nakazuje izjemno moč Svetega Duha. Za vsako gibanje je bistveno izvolitev Boga. V času, ko se v Evropi ustvarja civilizacija brez Boga, so ta gibanja zelo dobrodošla. Nastaja nova gorečnost, Sveti Duh živo in vneto deluje. Za vsa duhovna gibanja je značilna osebna izkušnja žive Božje navzočnosti. Pripravljajo pot prijateljstva med katoličani, pravoslavnimi, sploh z vsemi ljudmi.

Vsak, ki dovoli, da je Jezus njegov pastir, se navzame njegove ljubezni. Jezusa ljubimo, ker nas je On ljubil prvi. Nanj se obračamo z enako domačnostjo in zaupnostjo, kakršno je imel Jezus do nebeškega Očeta, ko ga je klical Aba, kar pomeni Očka. Tudi mi se lahko pogovarjamo z njim, mu povemo svoje namene, načrte, in mu vedno znova zagotavljamo svojo ljubezen. Veselimo se trenutka, da vzpostavimo globok stik z njim, ki je pogovor, občestvo, globok prijateljski odnos.

Sveta apostola Filip in Jakob

Filipa, doma iz Betsajde, je Jezus poklical in ga povabil med svoje apostole. Pri prvi čudežni pomnožitvi kruha ga je Jezus skušal z vprašanjem: »Kje naj kupimo kruha, da bi ti jedli«? Na Filipa so se obrnili grško govoreči Judje, ki so hoteli videti Jezusa: »Gospod, Jezusa bi radi videli.« Filip je šel po

Andreja, potem pa sta oba šla po Jezusa. Po Jezusovem vnebohodu je Filip deloval v Scitiji, to je današnja južna Rusija, in umrl mučeniške smrti v Hierapolisu. Jakob mlajši se je posebej odlikoval med Jezusovimi učenci in v prvi krščanski skupnosti. V Jeruzalemu je bil zelo vplivna in znana osebnost in prvi škof te najstarejše cerkvene občine. Njegova knjiga »Jakobovo pismo«, spada med svetopisemske knjige Nove zaveze. Svoje pričevanje za Kristusa je potrdil leta 62 z mučeniško smrtjo. Nov veliki duhovnik Ananos je Jakoba obsodil na smrt s kamenjanjem.

Naloga

Delo apostolov, oznanjevanje in posvečevanje, sedaj nadaljujejo škofje in duhovniki. Pridruži se molitvi za nove duhovne poklice, ki jih Cerkev potrebuje.

4. maj - SV. FLORIJAN

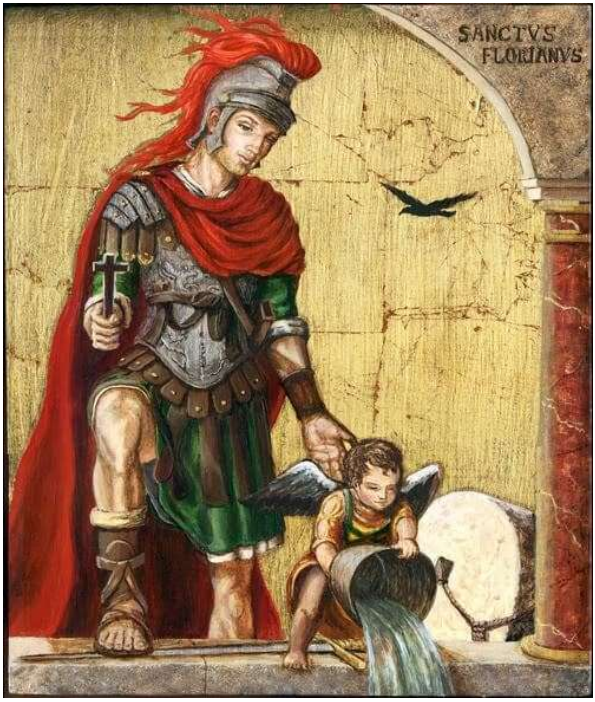

Evangelij

Tisti čas je rekel Jezus svojim apostolom: »Kdor ima rajši očeta ali mater kakor mene, ni mene vreden; in kdor ima rajši sina ali hčer kakor mene, ni mene vreden; in kdor ne vzame svojega križa in ne hodi za menoj, ni mene vreden.«

Uvod

Bog bi lahko vse sam naredil, toda dal nam angele varuhe, da nas spremljajo. Tudi ljudje si med seboj pomagamo. Še prav človekoljubni in

požrtvovalni so gasilci, ki nam vedno prihitijo na pomoč v požarih in v vseh drugih nevarnostih.

Sv. Florijan

Morda je komu med vami ime Cvetko. To je slovenski prevod za Florijan. Na mnogih slovenskih hišah vidimo podobo sv. Florijana s čelado in zastavo ter z vedrom v roki, ko gasi gorečo hišo ali vas pod seboj. Vidimo ga tudi na gasilskih domovih, ker je zavetnik gasilcev. Rojen je bil v bližini današnjega Dunaja. Bil je rimski uradnik ali častnik v času tistega cesarja, ki je najhuje preganjal kristjane, to je bil Dioklecijan. Kljub grožnjam je Florijan ostal zvest krščanski veri.

Ker ni hotel spremeniti svojega prepričanja, so ga mučili, nato so ga odvedli na most čez reko Enns na severu Avstrije. Florijan je prosil, da bi smel še nekoliko moliti in Bogu priporočiti svojo dušo. Potem so ga zvezali in mu obesili okrog vratu velik kamen. Ko je tako klečal in molil, si ga nobeden od vojakov ni upal potisniti v vodo. Takrat se je od drugod prerinil nek tujec in Florijana surovo sunil v reko. Tujec je v trenutku oslepel. Tako je Florijan umrl mučeniške smrti 4. maja leta 304.

Florijanovo truplo je reka naplavila na skalo pod bregom. Neka pobožna žena Valerija ga je našla in poskrbela za njegov pogreb. Ljudje so Florijana kmalu začeli častiti kot mučenca in svetnika. V nekaterih vernih družinah je običaj, da po molitvi: Angel Gospodov, ali po večerni molitvi, dostavijo: Oče naš v čast svetemu Florijanu, da bi nas varoval ognja tu na zemlji, pa tudi v večnosti. V pesmi: Je angel Gospodov je v nekaterih pesmaricah kitica: Nam luč je prižgana od svet'ga Florijana.

Grda mama

Sošolci so Severina zasmehovali, da ima grdo mamo. Bilo mu je zelo hudo. Doma je opazil, da ima mama neko brazgotino na čelu. Ko ga je mama spraševala, zakaj je žalosten, je povedal, kaj govorijo njegovi sošolci. Tedaj

mu je mama začela govoriti: »Veš, ko si ti bil še majhen, se je zgodilo, da si sam spal v hiši, jaz pa sem bila zunaj za hišo na njivi. Nenadoma sem slišala klice, da gori. Pohitela sem in zagledala našo hišo, da je bila vsa v plamenih. Takrat sem mislila samo nate, ki bi v hiši zgorel, in sem se vrgla v plamene. Zgrabila sem te in zbežala s teboj ven. Takrat pa mi je padel goreč tram na glavo, da sem padla s teboj vred. Prihiteli so ljudje in rešili naju oba. Vidiš, od takrat imam to na obrazu.« Takrat je Severin objel svojo mamo in rekel: »Mama, ti si meni dvakrat dala življenje in zato te bom odslej imel dvakrat bolj rad in ne bom nikomur več verjel, da imam grdo mamo.«

Nauk

Junaški zgled sv. Florijana in te pogumne mame nas spodbuja k stanovitnosti v veri tudi v težavah, kadar moramo zaradi svojega prepričanja trpeti ali se žrtvovati.

5. maj - TOREK 4. VELIKONOČNEGA TEDNA

Evangelij

Jezus je govoril Judom: »Moje ovce poslušajo moj glas in jaz jih poznam in hodijo za menoj. Jaz jim dam večno življenje: in ne bodo se pogubile nikoli in nihče jih ne bo iztrgal iz moje roke. Jaz in Oče sva eno.«

Uvod

»Oče, izročam se tvojim rokam. Stori z menoj, kar hočeš. Za vse, kar boš hotel storiti z menoj, se ti zahvaljujem. Na vse sem pripravljen, vse sprejemam, da se le zgodi tvoja volja v meni in v vseh stvareh. Nič drugega ne želim, moj Bog.«

Bog Oče

Oče vse drži v svojih rokah in nas nenehno ohranja v bivanju. Samo On lahko premaga razdaljo, ki ločuje padlega človeka, grešnika, od živega Boga. »Verovati je težko, verovati v nič pa nemogoče.« Vtisnimo si v zavest, da je

Bog Oče, Očka, in se prepustimo njegovi bližini. Klicati Boga kot očeta nas postavlja v zaupen odnos z njim, kakor otrok, ki se obrne na svojega očeta in ve, da je ljubljen in da on skrbi zanj. To je vesela novica o Očetovi večni in zastonjski ljubezni, ki nas osvobaja in odrešuje.

Skrivnost Boga nas očara. Ob njem se čutimo majhne, vendar nam to ne povzroča strahu. To blagodejno resnico nam razkriva Jezus, zato je apostolom, množici, pa tudi nam, večkrat spregovoril: »Ne bojte se!« Bog je oče na svoj način: dober, ljubeč in odpuščajoč. Ko se uporniški sin, potem ko je vse zapravil, končno vrne v svojo rojstno hišo, mu oče ne našteva krivde, ampak čuti le potrebo po odpuščanju. Jezus je prišel, da bi nam razodel to čudovito ljubezen, ki jo je sam okusil.

Poglejte sonce! To sonce, ki osvetljuje in dela rodovitne njive dobrih in usmiljenih ljudi, siplje svoje žarke tudi na njive največjih grešnikov. To je podoba nebeškega Očeta. Ljudje ga ne nehajo žaliti, ne nehajo vanj streljati zastrupljenih puščic. On pa jim v zameno daje zlato sonce, da bi napolnil svet z veseljem, da bi pozlatil sadno drevje in pšenico po poljih nehvaležnih ljudi. Takšen je Oče. Prišli bomo v kraljestvo Boga Očeta, veselimo se, ker so naša imena zapisana v knjigi življenja.

Susie je izginila

Družina Jaeger je taborila v Montani. Sredi noči so ugotovili, da je najmlajša hči, 7-letna Susie izginila. V steni šotora je bila luknja, nje pa nikjer. Čeprav so obvestili policijo in gasilce, ki so takoj ukrepali, je niso našli. Mati Mariette se je borila med maščevanjem in odpuščanjem. Zmagalo je odpuščanje. Rekla je Bogu: »Delaj z menoj, kar hočeš, jaz bom sodelovala s teboj.« Vsak dan je naredila majhno stvar, drobne molitve za ugrabitelja. Po enem letu so v časopisu objavili intervju z Mariette. Izjavila je, da bi z ugrabiteljem rada osebno govorila. On je ta članek bral in jo poklical. Ko sta se pogovarjala, se je zjokal in priznal, da je deklico umoril. Bil bi obsojen na

smrt. Mariette se je zavzemala za ukinitev smrtne kazni. Začeli so prihajati ljudje, da bi podelila svoje izkustvo z njimi. Nastalo je gibanje Potovanje upanja, kjer pričujejo o bolečih izkušnjah in mnoge prepričajo o lepoti odpuščanja.

Naloga

Če še nisi, odpusti vsem in vsakemu, tudi če ti je naredil veliko krivico. S tem boš rešil sebe, začutil boš v sebi srečo, blaženost, veselje, zmago nad seboj.

6. maj – SREDA 4. VELIKONOČNEGA TEDNA

Evangelij

Tisti čas je Jezus zaklical: »Jaz sem prišel na svet kot luč, da nihče, kdor vame veruje, ne ostane v temi. Če kdo moje besede sliši in jih ne izpolni, ga jaz ne sodim; nisem namreč prišel, da bi svet sodil, ampak da bi svet zveličal.«

Uvod

Jezusova luč je privabila množico svetih, ki so šli za njim in sami postali luč drugim. Predvsem jih je privlačila bližina Jezusa v Najsvetejšem

zakramentu. Čim bolj bomo tudi mi podobni Jezusu, tem bolj bomo že na zemlji izkušali Nebesa.

Sv. Dominik Savio

Tudi ta Božji ljubljenec je bil resnična luč vsem, ki so ga poznali. Rojen je bil 2. aprila 1842 v kraju Riva di Chieri, v jugozahodnem delu italijanske pokrajine Piemont. Ko je 8. aprila 1849 prejel prvo sveto obhajilo, si je tisti večer v zbranosti in z močno voljo napisal na listek sklepe za svoje življenje: 1. Pogosto bom hodil k spovedi in k sv. obhajilu. 2. Vsako nedeljo in praznik bom šel k sv. maši. 3. Moja prijatelja bosta Jezus in Marija. 4. Rajši umrem, kot da bi storil greh.

Leta 1854 je prišel k sv. Janezu Bosku župnik iz mesteca Mondonico in mu pripovedoval o Dominiku Saviu. »Tukaj v vaši hiši imate prav take dečke, toda težko bi našli katerega, ki bi ga prekašal po bistrosti in po krepostih.« Kmalu za tem se je med Dominikom in don Boskom spletla iskrena zaupnost. O njem je don Bosko povedal: »Zaznal sem, da je duša tega dečka polna Gospodovega duha in nemalo sem osupnil spričo del, ki jih je Božja milost uresničila v njem že v tako nežnih letih.«

Ta izredni deček je bil don Bosku zelo pri srcu in nekoč mu je rekel, da bi ga rad s čim obdaril, izbiro daru pa je prepustil njemu. Dominik Savio mu je rekel: »Darilo, ki si ga želim, je, da napravite iz mene svetnika. Ves bi se rad daroval Gospodu, saj že moje ime Dominik govori, da sem Gospodov. Rad bi bil njegov za večno, čutim potrebo, da postanem svetnik. Če ne postanem svetnik, nisem izpolnil svoje dolžnosti. Bog hoče, da bom svet in zato moram postati svetnik!«

Iz življenja sv. Dominika

Med odmorom je Dominik slišal, kako sta se dva sošolca močno prepirala, grozila drug drugemu z razbitjem glave in z dvobojem s kamenjem. Ko sta se že dogovorila za dvoboj, ju je Dominik prosil, naj prej sprejmeta nek

pogoj. Ta pogoj bo povedal, ko pridejo vsi skupaj na travnik, kjer naj bi se dvoboj izvršil. Ko so bili vsi tam, je Dominik vzel križ v roke, ga visoko dvignil in zaklical: »Hočem, da oba pogledata na križ. Potem vržeta prvi kamen v mene in izgovorita: »Jezus je umirajoč odpustil tistim, ki so ga križali. Jaz pa se hočem maščevati«. Eden od fantov je odgovoril: »Dominik, nikoli ne bi storil kaj takega. Ti si najin prijatelj.« Dominik je odgovoril: »Vidva sta moja prijatelja in mi ne želita storiti kaj takega. Da pa bi rešila svoji duši, za kateri je Jezus prelil svojo kri, nista zmožna, da si odpustita žalitev.« Sedaj sta oba popustila in prosila drug drugega za odpuščanje.

Naloga

Vsak od nas je od Boga poklican, da postane svetnik. Kolikor boš ti svet, toliko bo manj zla na svetu in več dobrega. Dal boš prispevek za lepšo prihodnost.

7. maj – ČETRTEK 4. VELIKONOČNEGA TEDNA

Evangelij

Potem, ko je Jezus učencem umil noge, jim je rekel: »Resnično, resnično, povem vam: Kdor sprejme, kogar pošljem, mene sprejme; kdor pa sprejme mene, sprejme tistega, ki me je poslal.«

Uvod

Bog Oče je poslal svojega večnega Sina na svet, da odreši vse ljudi. Odrešiti nas je bilo potrebno zaradi grehov. To pa je možno samo z odpuščanjem. Bog želi vsem ljudem odpustiti grehe. Jezus je odpuščal in nas učil, da tudi mi odpuščamo.

Ljubezen sv. Frančiška

Sveti Frančišek je čutil, da je vse v njem in okoli njega dar nebeškega Očeta. Ničesar ni pričakoval, zato je bil hvaležen za vsako njegovo pozornost. Razveselil se je že za košček zemlje in vedno se je zahvaljeval Bogu za vse, kar obstaja. Nič ni bilo zlega, saj je vse prihajalo od Boga. Le iz človekovega srca je prihajalo zlo. Vendar Frančišek v nikomer ni videl slabega, vsem je odpuščal, vsakega je ljubil kot Božjega otroka. Zavedal se je in verjel, da nobena stvar ali pa človek ni slab sam po sebi.

Ko je Frančišek srečeval ljudi na poti ali ko je prosil za košček kruha na hišnem pragu, ni mogel skriti svojega navdušenja nad njimi, nad samim dejstvom njihovega obstoja. Vsak človek mu je bil neprecenljiv dar, ki je razsvetlil dan s skrivnostjo svoje enkratne osebnosti. Ko se je podil po umbrijskih cestah, je hotel vsakemu, ki ga je srečal, povedati, kako čudovito je živeti, kako veličasten vrt je Bog ustvaril za nas. Če pa se je kdo iz njega norčeval, je vsem odpuščal in vse hvaležno sprejemal.

Frančišek je vse ljudi pozdravljal: »Dober dan, dobri ljudje!«, ali pa: »Mir in dobro!« Popravljal je cerkvice in rad vsakemu pomagal. Vse je delal z veseljem. Ni pa bil zaskrbljen, saj je vedel, da Kristus živi in vse stvari v njem, On pa v Očetu. Poznal je nepomembnost vseh stvari brez Boga. Tako kot on, je želel vsem ljudem, da bi poznali radost odpuščanja, sprave in medsebojne ljubezni. Kjerkoli je naletel na sovraštvo ali na prepir, je pomirjeval in z Božjim dotikom ožarjal lepoto ljubezni.

Sv. Marija Goretti

Osemnajstletni Aleksander si je pripravil nož, dolg 24 cm. Bilo je 5. julija 1902. Poln nečistega poželenja se je povzpel do Marije Goretti in jo hotel onečastiti. Ona se je branila in otepala: »Ne, Bog tega noče, to je greh.« Moč vere je pomnožila njene naravne moči. V jezi, da kaznuje to močno

voljo, jo je Aleksander štirinajstkart zabodel. Marija je zaradi tega dvajset ur v bolnišnici sredi poletja trpela silno žejo. Drugo jutro je prišel duhovnik s sveto popotnico in rekel: »Marija, Jezus je na križu odpustil tistim, ki so ga križali. Boš odpustila tudi ti Aleksandru?« »Da, iz ljubezni do Jezusa mu odpustim. Upam, da mu bo tudi Bog odpustil. In v nebesih naj bo blizu mene.« Izdihnila je v borbenem zaletu kot junakinja, imela je 11 let in 8 mesecev. Ko je Aleksander, ki je bil obsojen na 28 let ječe, slišal, da mu je Marija odpustila, se je skesal, začel jokati, molil k Mariji kot svetnici in Bogu obljubil poboljšanje.

Naloga

Zamisli se, kolikšna moč je bila v Mariji Goretti, da je morilcu pred smrtjo odpustila. Pa tudi, kakšno moč ima odpuščanje, da trdega hudodelca omehča.

8. maj - OBLETNICA POSVETITVE STOLNICE V LJUBLJANI

Evangelij

»Če prineseš svoj dar k oltarju in se tam spomniš, da ima tvoj brat kaj zoper tebe, pusti svoj dar tam pred oltarjem in pojdi, da se poprej spraviš s svojim bratom, in potem pridi in daruj svoj dar.«

Uvod

Cerkev je Božja in naša skupna hiša, naš ljubljeni dom. Tukaj molimo, darujemo, pojemo, častimo Boga, odpuščamo, se pri sv. maši združujemo z Jezusom, ministriramo, krasimo oltarje, pometamo, čistimo, kjerkoli moremo sodelujemo.

Stolna cerkev sv. Nikolaja

Prva cerkev na tem prostoru je omenjena leta 1262 in je bila triladijska bazilika. Postavili so jo čolnarji in ribiči v čast svojemu zavetniku svetemu Nikolaju. Ta cerkev je leta 1361 pogorela. Leta 1461 je bila ustanovljena Škofija Ljubljana in takrat je cerkev postala stolna cerkev in bila prenovljena.

V drugi polovici 17. stoletja je bila cerkev dotrajana, zato se je takratni stolni dekan Janez Anton Dolničar odločil za zidavo nove stolnice, ki je bila zaključena leta 1707. Izdelavo načrta za novo cerkev so zaupali enemu najvidnejših arhitektov Andreju Pozziju, ki si je cerkev zamislil kot enoladijsko obokano dvorano s prečno ladjo s stranskimi kapelami in z ravno zaključenim prezbiterijem. Za oboke so uporabili lahek luknjičav kamen, ki so ga našli v bližini, ob vznožju grajskega hriba. 8. maja 1707 je bila cerkev slovesno posvečena. 16. oktobra 1707 so namestili v zvonik zvon, ki ga je vlil Gašper Franchi, stroške pa je kril baron Codelli.

Novo kupolo, ki je visoka 24 metrov, sta leta 1841 postavila stavbenik Matej Medved in tesar Jurij Pajk. V obdobju med 9. junijem in 18. septembrom 1844 jo je poslikal Matevž Langus. Kupola je znotraj valjasta, zunaj pa oktogonalna. Mateju Medvedu je kupola prinesla veliko slavo, saj je veljala za sijajen spomenik stavbne umetnosti tistega časa, bila pa je tudi drzno izpeljan projekt. 7. maja 2007 je bilo slovesno praznovanje 300 let od posvetitve ljubljanske stolne cerkve sv. Nikolaja.

Sv. Magdalena Magdalena Canossa

Rojena je bila 2. marca 1774 v Veroni. Njena mati je nekaj let po očetovi smrti skrivaj zapustila otroke in se znova poročila. Magdalena je že kot otrok ostala brez očeta in matere. Zaradi materinega dejanja je hudo trpela, potem pa v občudovanja vredni ljubezni dozorela do veličine svetništva. Hotela je darovati drugim, kar je sama pogrešala v otroških letih. Pomagala je bolnim, prepuščenim samim sebi, in vsem lajšala bedo. Njen zgled je

privabil še druge, ki so pod imenom Služabnice revnih posvetile svoje življenje vzgoji izgubljenih otrok. Trije papeži so Magdaleno osebno poznali in podpirali njeno delo. Tudi njena mati si jo je malo pred smrtjo želela videti in je umrla v njenem naročju, proseč jo odpuščanja, ker jih je kot otroke zapustila: »Odpusti mi, moja hči. Bog, bodi usmiljen z mano.« Sama Magdalena pa je umrla 10. aprila 1835 kleče s prekrižanimi rokami.

Naloga

Imej veliko ljubezen do svoje domače cerkve. Z veseljem vztrajaj, če si že kakorkoli sodelavec pri življenju župnije, ali pa se sodelavcem pridruži.

9. maj - SOBOTA 4. VELIKONOČNEGA TEDNA

Evangelij

Tisti čas je rekel Jezus svojim učencem: »Kdor vame veruje, bo tudi sam izvrševal dela, ki jih jaz izvršujem; in še večja kot ta bo izvrševal, ker grem k Očetu. Kar koli boste prosili v mojem imenu, to bom storil, da bo Oče proslavljen v Sinu.«

Uvod

Jezus je ponovno z vso ljubeznijo govoril o svojem Očetu v nebesih. Vsak križ, vsako trpljenje in vsaka preizkušnja je ljubeče Očetovo povabilo, naj se

vrnemo v odnos z njim in naj dopustimo, da Jezus, naš brat, skupaj z nami nosi naše križe.

Sv. Katarina Bolonjska

Rojena je bila 8. septembra 1413 v Ferrari. V enajstem letu so Katarino poslali na dvor, da bi spremljala hčer vojvode Nikolaja III. Bila je čudežen otrok, vse je očarala s svojim ljubeznivim vedenjem, s pesniškim darom, ljubila je slikarstvo, petje in glasbo, z lahkoto se je učila. Imela je tudi veselje do molitve in dobrih del. Ko ji je umrl oče, se je Katarina pri 14. letih popolnoma posvetila Bogu in stopila v družbo tretjerednic, ki jih je vodila Lucija Macheroni.

Sledilo je pet let duhovnih temin. Naposled je dočakala tolažbo, ki je prišla po čudežnem notranjem ozdravljenju. Leta 1431 je vsa pobožna družba na njeno pobudo prestopila h klarisam in si v Ferrari postavila samostan Corpus Domini. Katarinina skupnost je sprejela strogo pravilo svete Klare. Pod njenim vplivom se je v samostansko družino naselilo neskaljeno veselje v Božjem miru. S prepričljivim zgledom in z velikodušnostjo je Katarina pritegnila v samostan številne novinke.

Katarina je med molitvijo za bolnike na duši in telesu umrla 9. marca 1463 v Bologni. Poteze njenega obraza so zbujale vtis nadnaravne sreče. Pokopali so jo po redovni navadi brez krste, le na vrh so položili desko. Ker so se ob njenem grobu dogajali čudeži, je dala cerkvena oblast grob odkopati. Obraz je bil zmečkan in skažen zaradi deske. Ko so jo tri sestre odkopavale, so jo poškodovale še z lopatami. Polagoma pa je ves obraz dobil prejšnjo obliko, postala je bela, lepa, ohranjena, kot ko je bila živa.

V Žabnicah pod Višarjami

Bilo je eno leto po drugi svetovni vojni. V samostanu šolskih sester svetega Frančiška Kristusa Kralja je ena od sester imela zadolžitev, da vsako jutro zakuri v peči. Neko jutro je nadevala v peč prav tako kot vedno nekaj suhega

papirja, treske, nato tanjša drva in nad njimi bolj debelo poleno. Prižgala je vžigalico, da zažge papir, pa ni hotelo goreti. Začudila se je, saj so bila papir, treske, drva, suha kot vedno. Prižgala je drugič, tretjič, pa ni hotelo zagoreti. V jezi je zmetala vse skupaj ven iz peči. Čudila se je, zakaj nikakor noče zagoreti. Bog ve, kako bi se jaz razjezil na njenem mestu. Ko je ves papir in drva zmetala ven z namenom, da bo poskusila znova z drugim papirjem in z drugimi drvmi, je zagledala, o groza, podtaknjeno veliko bombo. Poklicali so policijo in strokovnjake. Rekli so, da, če bi eksplodiralo, bi zrušilo pol hiše. Pa naj še kdo reče, da ni Boga!

Naloga

Če te bo kdaj razjezilo, ker so ti okoliščine pokvarile načrte, hotel si na izlet, pa je spet dež, šel bi na smučanje, pa ni snega, pomiri se, gotovo bo za nekaj dobro.

10. maj – 5. VELIKONOČNA NEDELJA

Evangelij

Jezus je rekel: »Jaz sem pot, resnica in življenje. Nihče ne pride k Očetu drugače kot po meni. Če ste spoznali mene, boste spoznali tudi mojega Očeta. Od zdaj ga poznate in videli ste ga. Kdor je videl mene, je videl Očeta.«

Uvod

Jezus že spet govori o svojem nebeškem Očetu. Zaupanje je največje veselje v našem odnosu z Bogom. Kdor zaupa v Boga, je že prehodil najtežji del poti. Božja ljubezen sega v vrtoglave višine svetosti in gre do globin naše grešnosti.

Sv. Damijan Jožef de Veuster

Rojen je bil 3. januarja 1840 v vasi Tremelov na Flamskem, v severozahodnem delu Belgije. Vse je kazalo, da bo postal kmet, očetov naslednik, kajti zemljo je izredno močno ljubil. Oče ga je poslal v francoske šole, da bi se usposobil za umno kmetovanje, a prav tam je med neko misijonsko pridigo zaslišal Gospodov klic, naj pride na njegovo, Božjo njivo. Postal je član reda Presvetega Srca Jezusovega in Marijinega z redovnim imenom Damijan.

Leta 1863 je odpotoval v misijone na Havajske otoke. Tam je bil kmalu po prihodu posvečen v duhovnika. Leta 1873, ko je dopolnil triintrideset let, je prostovoljno odšel med gobavce na Molokaj, otok smrti. Ta kraj groze je s svojo silno ljubeznijo, ki ga je gnala k delu, kmalu spremenil v znosno, celo prijetno bivališče za tiste, ki so se jih vsi zdravi izogibali. Po šestnajstih letih dela med gobavci, ko je postal njim enak tudi v bolezni, je 15. aprila 1889 umrl, star komaj devetinštirideset let.

Umrl je zaradi gobavosti. K zadnjemu počitku so ga položili najprej na Molokaju, leta 1936 pa so ga prepeljali v domovino. Vsa Belgija je bila na nogah, ko je sprejela svojega velikega sina, flamskega kmečkega fanta, ki je postati junak globoke ljubezni, žrtve in trpljenja. Njegovo telo počiva v kripti cerkve sv. Jožefa v Leuvenu. Na plošči iz črnega marmorja je napis v flamščini: »Moja največja sreča je, da morem služiti Gospodu v njegovih ubogih in bolnih bratih, ki so jih drugi ljudje zavrgli.«

Gorela je hiša

V nekem mestu je gorela večnadstropna hiša. Prihiteli so gasilci, pomagali so po svojih močeh ljudem, da so lažje zbežali ven. Vedno več dima je ovijalo hišo, tako da je reševanje postajalo vedno težje. Tako niso opazili otroka, ki je ostal na balkonu in jokal od strahu. Zaradi dima se ni videlo nikamor. Takrat ga je zagledal oče, ki je bil spodaj pred hišo. Zaklical je otroku: »Skoči dol, te bom jaz prijel.« Otrok pa je kričal: »Ampak, jaz te ne vidim, ne upam si skočiti.« Oče pa mu je odgovoril: »Ni treba, da me ti vidiš, dovolj je, da te vidim jaz. Ti samo skoči in moje roke te bodo prijele!« Otrok je še nekaj časa okleval, končno se je opogumil in skočil v prazno, v dim. Oče ga je ujel, ga prijel, in otrok je bil rešen. Prav tako velja za vse nas, da ni potrebno, da vidimo Boga. Dovolj je, da nas nebeški Oče vidi. Nikakor se ga ne bojmo! Brez strahu se vsak dan vrzimo v njegovo naročje!

Naloga

Nikoli ne pozabi, da Jezusova ljubezen vse očiščuje, odrešuje in posvečuje. Naj bo tvoja ljubezen močnejša od strahu, da ne bi pomagal najmanjšim bratom!

11. maj - PONEDELJEK 5. VELIKONOČNEGA TEDNA

Evangelij

Tisti čas je rekel Jezus svojim učencem: »Ako me kdo ljubi, bo mojo besedo spolnjeval; in moj Oče ga bo ljubil in bova k njemu prišla in pri njem prebivala. Kdor me pa ne ljubi, mojih besed ne spolnjuje.«

Uvod

Če bomo preprosti, ponižni in čisti, bomo prišli skupaj z Jezusom k Očetu in bomo pri njem prebivali. Svojo ljubezen lahko izkažemo z mučeništvom, kakor sv. Pankracij, večkrat pa to ni potrebno. Dovolj je, da ljubimo Boga in ljudi.

Sv. Pankracij

Bil je sin premožnih staršev iz Frigije v Mali Aziji. Po njuni zgodnji smrti je šel s stricem Dionizijem v Rim. Spoznala sta kristjane in se z vsem srcem oklenila krščanske vere. Neki Evzebij ju je seznanil s papežem Gajem, ki je stanoval v isti ulici in ju tudi krstil. Mladi Pankracij je dal vse svoje premoženje za pomoč preganjanim kristjanom in se redno udeleževal njihovih srečanj ter bogoslužja. Ko so cesarju povedali, da je kristjan, ga je ta skušal odvrniti z velikimi obljubami.

Pankracij pa je ostal stanoviten tudi potem, ko so mu grozili s smrtjo. Z največjo vnemo je branil svojo vero v Kristusa. Sodniku je rekel: »Moja vera ni nobena neumnost ali slepa sanjarija, pač pa dejanska resnica življenja; čeprav sem še mlad po letih, pa je moja misel trdna in se ne bojim ničesar; Kristus je moje življenje, zanj umreti mi je dobiček.« Dne 12. maja leta 304 sta bila ob Avrelijski cesti obglavljena Pankracij in njegov stric Dionizij. Pankracij je imel ob smrti komaj štirinajst let.

Papež je na kraju Pankracijeve usmrtitve dal leta 500 postaviti baziliko, današnjo cerkev San Pancrazio. Na belo nedeljo so v Rimu kasneje pripeljali novokrščence v njegovo cerkev, da so na njegovem grobu znova oblekli krstno obleko in napravili krstno zaobljubo. Ker je Pankracij bil še tako mlad, je veljal za zgled nedolžnosti. Ljudstvo ga je zelo častilo v vseh krščanskih stoletjih do danes. Njegov zgled je bil mnogim v spodbudo za širjenje vere in za stanovitnost v veri in krstni milosti.

Žogo bi vrgel na koš

Imel sem verouk za 5. razred osnovne šole. Poleg veroučne učilnice na stavbi ob dvorišču je bil pritrjen koš za košarko. Pred veroučno uro so otroci igrali košarko, ali pa samo metali žogo na koš. Med njimi je bil tudi ministrant Alan. Jaz sem medtem bil v učilnici in pripravljal stvari za verouk.

Ko je bil čas za začetek verouka, sem stopil pred vrata župnišča in zaklical: »Pridite!« Takoj so se vsi obrnili in pritekli. Alan je še v tistem trenutku imel v rokah košarkaško žogo, imel je že roke skrčene in nastavljene, da bi še zadnjikrat vrgel na koš. Toda v tistem trenutku me je pogledal, se mi nasmehnil, in mi v podal žogo. Zelo sem se začudil temu njegovemu samopremagovanju. Zato mi je ta lep dogodek za vedno ostal v spominu. Večkrat se spomnim tega trenutka in se vprašam, ali bi še kdo drug to zmogel. Verjetno bi vsak, z menoj vred, takrat še enkrat vrgel žogo za konec.

Naloga

Morda ti je težko tako hitro ubogati, kot je to storil Alan, še težje pa tako sprejeti smrt zaradi vere kakor sveti Pankracij. Zato pa bodi zvest vsaj v malem!

12. maj - SV. LEOPOLD MANDIĆ

Evangelij

Tisti čas je Jezus govoril: »Jaz sem dobri pastir. Dobri pastir da svoje življenje za ovce. Še druge ovce imam, ki niso iz tega hleva. Tudi tiste moram pripeljati; poslušale bodo moj glas in bo ena čreda, en pastir.«

Uvod

Za vse dobromisleče kristjane je velika bolečina spoznanje, da smo razdeljeni na več različnih skupin. Mali Bogdan – to je bilo krstno ime sv. Leopolda - je živel med katoličani in pravoslavnimi in živo občutil tragedijo razdeljenosti in sovraštva. Zelo je molil in prosil za edinost.

Sv. Leopold Mandić

Rojen je bil 12. maja 1866 v Hercegnovem pri Kotoru, v Boki Kotorski. Ljubil je starše, ubogal in rad molil. Večkrat so ga našli v sobi, ko je molil kleče na tleh. Razumel je, koliko trpi njegovo rojstno mesto, ljudstvo, in vsi narodi na Vzhodu zaradi verske razdvojenosti. Bil je priča bratomorom, maščevanju in obračunavanju med katoličani in pravoslavnimi. V njegovem srcu se je zbudila želja, da bi postal misijonar in apostol krščanske edinosti. K temu ga je Bog poklical.

Pri krstu je dobil ime Bogdan. Vzljubil je preprostost in gorečnost kapucinov, ki so imeli samostan v Hercegnovem, in videl, s kakšno ljubeznijo so si prizadevali, da bi pomirili pravoslavne in katoliške družine. Leta 1882 je odpotoval v Udine. Vsi so ob slovesu jokali, on pa je rekel: »Ne morem jokati, saj grem v Gospodovo hišo.« Postal je duhovnik, kapucin, in zelo priljubljen spovednik. Kdor se je enkrat spovedal pri njem, ga ni mogel pozabiti. Leta 1909 so ga poslali v Padovo, kjer je ostal do smrti.

O verskih resnicah je cele noči premišljeval pred Jezusom. Bil je prepričan, da je sveta maša močno sredstvo, s katerim se da vse izprositi od nebeškega Očeta. 30. julija 1942 je še spovedoval, preden pa bi imel sv. mašo, se je zgrudil in umrl. Njegovo ohranjeno telo počiva blizu spovednice, kjer je preživel večino svojega življenja. Med 2. svetovno vojno sta bila cerkev in del samostana uničena. Toda Leopoldova spovedna celica je ostala nepoškodovana kot spomenik Božje dobrote.

Pismo Mariji

Leopold je bil je globoko vdan Devici Mariji, ki jo je klical Moja sveta gospodarica. V svojih stiskah je pisal Mariji prekrasna pisma, polna ljubezni in zaupanja, in jih polagal na oltar pred podobo preblažene Device. Ta ljubezen ga je podpirala v življenjskih težavah, ga razsvetljevala,

navduševala in tolažila. Marija ga je močno podpirala v poklicu. Takole ji je pisal: »Tebi, blažena Gospa, pošiljam tole pismo in te ponižno prosim, poglej milostno na verno družino, ki jo dobro poznaš in za katero te prosim. Znane so ti njene velike stiske. Prosim te, dobra Gospa, pomagaj ji! Prosim te z vso ljubeznijo in trdno verujem, da me boš uslišala.« Neki gospe je zagotovil: »Vaš oče je pred smrtjo prosil Boga za odpuščanje in umrl kot kristjan. Božja milost mu je narekovala kesanje in mu naklonila odpuščanje vseh grehov. Vera in ljubezen sta delovali v njegovi duši. Zato zaupajte, vaš oče je rešen.«

Naloga

Zelo smo hvaležni in veseli, da živimo v sedanjem času, ki ni več tolikega nasprotovanja med verskimi skupnostmi. Tudi ti prispevaj z molitvijo za edinost!

13. maj - FATIMSKA MATI BOŽJA

Evangelij

Jezus se ozre na mater in na zraven stoječega učenca, ki ga je ljubil, ter reče materi: »Žena, glej tvoj sin!« Potem reče učencu: »Glej, tvoja mati!« In od tiste ure jo je učenec vzel k sebi.

Uvod

Nič se ne bojte! Prepričani smo v svetlo prihodnost katoliške Cerkve. Če bi se kdaj kaj hudega zgodilo, imamo Marijina zagotovila: Lurd, Fatimo, Medžugorje in mnogo Marijinih cerkva, ki so nastale zaradi njenih prikazovanj.

Fatima

Lucija je povedala: Ko smo se 13. maja 1917 na pobočju nad Irijsko globeljo z Jacinto in Frančkom igrali, smo nenadoma videli blisk. Bilo je okoli poldneva. Rekla sem: »Bolje je, da gremo domov, bliska se. Najbrž bo nevihta.« In zagnali smo ovce po bregu navzdol proti cesti. Ko smo prišli nekako do sredine pobočja, blizu velikega grma, smo zagledali drugi blisk. Ko smo naredili še nekaj korakov, smo videli nad hrastičem Gospo, oblečeno v belo, ki je sijala bolj kakor sonce.

Gospa nam je rekla: »Ne bojte se. Nič hudega vam ne bom storila«. »Od kod si?« sem jo vprašala. »Iz nebes.« »In kaj želiš od mene?« »Prišla sem vas prosit, da bi prihajali sem trinajstega v mesecu ob tej uri šest mesecev zaporedoma.« Tedaj sem vprašala: »Bom šla tudi jaz v nebesa?« »Da, boš.« »In Jacinta?« »Tudi ona.« »Pa Franček?« Tedaj je Gospa ljubeznivo pogledala Frančka in rekla: »Tudi on, vendar mora zmoliti še veliko rožnih vencev.« Naročila je, naj pobožno molimo rožni venec.

Potem je dodala: »Ste pripravljeni darovati se Bogu in prenašati trpljenje, ki vam ga bo poslal, v spravo za grehe, s katerimi ga ljudje žalijo, in se žrtvovati za spreobrnjenje grešnikov«? Rekla sem: »Smo pripravljeni.« Ko je izgovorila ti dve besedi, je prvič razprla roke in na nas razlila tako močno luč, da smo v njej po Bogu, ki je bil ta luč, lahko videli sami sebe jasneje, kakor se vidimo v najboljšem ogledalu. Padli smo na kolena in ponavljali molitve, ki nas jih je naučil angel.

Sv. Marija Dominika Mazzarello

Rojena je bila 9. maja 1837 v vasici Mornese v južnem delu Piemonta. Vsako jutro je hodila k maši. Pozimi je bila še trda tema, ko je šla od doma v cerkev. Ko ji je bilo sedemnajst let, je v vasi izbruhnila epidemija tifusa in Marija je junaško stregla bolnikom v svojem sorodstvu. Postala je voditeljica Marijine družbe in si vzgojila dobre pomočnice za svoj apostolat. Sv. Janez Bosko je že dalj časa gojil željo, da bi ustanovil žensko družbo za vzgojo deklet, in ob

srečanju z Marijo Mazzarello je v svoji svetniški daljnovidnosti spoznal, da bo to njegovo zamisel uresničila prav ona. 5. avgusta 1872, ko je v družbo sprejel prvih 15 sester, jih je imenoval Hčere Marije Pomočnice. Marija Dominika Mazzarello je družbo vodila le devet let, a ji je položila trdne temelje, zlasti s svojim svetniškim življenjem, ki se je izteklo 14. maja 1881, nekaj dni po njenem 44. rojstnem dnevu.

Naloga

O Fatimi ste slišali le začetek. Če dobite knjigo, jo preberite, pa tudi o sv. Janezu Bosku in sv. Mariji Mazzarello. Spoznali boste veliko Božje delo v Cerkvi.

14. maj – ČETRTEK 5. VELIKONOČNEGA TEDNA

Evangelij

»Kakor je mene ljubil Oče, sem tudi jaz ljubil vas; ostanite v moji ljubezni. Ako boste spolnjevali moje zapovedi, boste ostali v moji ljubezni, kakor sem jaz izpolnil zapovedi svojega Očeta in ostal v njegovi ljubezni.«

Uvod

Te lepe besede je Jezus povedal zato, da bo v nas njegovo veselje. Ker so svetniki živeli po teh besedah, so bili zelo veseli, tudi če so morali trpeti.

Tudi mi smo poklicati k svetosti. Če bomo to uresničil, bo bolj lepo in veselo na svetu.

Sv. Bonifacij

Bil je upravitelj velikega premoženja mlade Rimljanke Agleje. Oba sta bila sicer kristjana, njuno življenje pa ni bilo zgledno. Bonifacij je bil vdan pijači, vendar pa je rad pomagal revežem. V nekem trenutku pa je Agleja sklenila temeljito spremeniti svoje življenje in je k temu nagovorila tudi Bonifacija. Poslala ga je na vzhod, da bi prinesel relikvije mučencev, ki bi jih častila in se jim priporočala. Bonifacij se je spreobrnil. Odpravil se je na dolgo pot. Ves čas je delil miloščino.

Bonifacij je prišel v mesto Tarz. Tam je cesarski namestnik Simplicij grozovito mučil kristjane. Ko je Bonifacij to zvedel, se je prerinil do sredine morišča, objel mučence in glasno kričal: »Velik je Bog kristjanov! Velik je Bog mučencev! Prosite zame, vi služabniki Jezusovi, da se bom lahko tudi jaz udeležil vašega boja. Vi junaki in spoznavalci Gospodovi! Strašne so muke, veselje pa je neizrekljivo! Na tem svetu bodo rabljevi pomočniki mučili telo, v prihodnosti pa mu bodo stregli sveti angeli.«

Simplicij ga je ukazal zgrabiti in mučiti, Bonifacij pa je s povzdignjenimi očmi molil: »Hvala ti, Gospod, za trpljenje zaradi tvojega imena!« Potem je zaklical mučencem: »Prosite zame, da srečno z vami končam življenje in prejmem krono zveličanja.« Simplicij je ukazal nanj zliti kotel, poln vrelega olja, ki pa mu po čudežu ni škodoval. Ko so mu odsekali glavo, je ta s tolikšno silo treščila na tla, da se je stresla zemlja in so se pojavijo razpoke. Ljudstvo je prestrašeno vzkliknilo: »Velik je Bog kristjanov.«

Zmagovalec

Bilo je v zavodu za prizadete otroke. Njihovi prijatelji so jim želeli čim bolj olepšati življenje. Tistim, ki so zmogli, je pripravil tekmovanje v teku. Eden

od gojencev je imel za svoj največji življenjski cilj, da bo zmagal. Vedno je o tem govoril, treniral, odločen, da bo prvi na tekmovanju. Ko se je tekma začela, je vložil vse moči, da bi nadomestil svojo prizadetost. Bil je najhitrejši, z vso silo je začel, da je bil že precej naprej od drugih. Blizu cilja se mu je eden nevarno približeval, že ga je dohiteval in bilo je zelo napeto. Tedaj se je ta zasledovalec spotaknil in padel po tleh. Ta, ki bi lahko sedaj priložnost izkoristil, se je ustavil, pobral in dvignil svojega tovariša, ga vprašal, če se mu je kaj zgodilo, če se je udaril, potem pa ga je podprl in mu pomagal, da sta skupaj prišla do cilja. Vsi ostali so ju med tem prehiteli. Gledalci so bili nad njim navdušeni in ga razglasili za zmagovalca v sočutju in ljubezni.

Naloga

Ni junak tisti, ki zmaga v dvoboju, tudi ne v športu, tudi ne v ostrih besedah, temveč tisti, ki zna ponižno sprejeti poraz in priznati drugemu dobro. Premisli!

15. maj - PETEK 5. VELIKONOČNEGA TEDNA

Evangelij

»Vi ste moji prijatelji, ako izvršujete, kar vam jaz zapovedujem. Ne imenujem vas več služabnike, zakaj služabnik ne ve, kaj dela njegov gospod. Vas pa sem imenoval prijatelje, ker sem vam razodel vse, kar sem slišal od svojega Očeta.«

Uvod

Jezus nas uči, naj si ne želimo, da bi bili nad drugimi, razen takrat, kadar je treba človeka, ki je na tleh, pobrati in dvigniti. In če te je žalil, mu bodi vedno pripravljen odpustiti. Blagor tudi tebi, če sprejmeš opomin, obtožbo ali grajo.

Sv. Izidor

Rojen je bil leta 1070 v Madridu v Španiji. Bil je sin revnih staršev, ki so mu dali močno in živo vero. Vse življenje je delal pri nekem veleposestniku kot

najemnik. Vsako jutro ga je pot vodila najprej v cerkev in šele nato na polje. Ko je gospodar za to zvedel, se je nekega dne skril v bližnjo duplino, da bi se prepričal o tem, nato pa bi ga trdno prijel. Ko se je Izidor vračal iz cerkve, ga je gospodar že hotel okregati, pa je zagledal božjega angela, kako z dvema voloma orje njivo.

Pri Izidorju je vsako delo bilo služba Bogu. Ko je z roko držal plug, se je pogovarjal z Bogom. Vztrajna povezanost z Bogom mu je dala, čeprav ni nikoli hodil v šolo, tisto vedro jasnost in mirnost, za kar mu je vsakdo zavidal. Česar se ni mogel naučiti iz knjig, je neposredno spoznal od Boga po milosti molitve. Vse njegovo življenje je bilo mistično sporazumevanje z Božjo ljubeznijo. Umrl je 15. maja 1130 v okolici Madrida, ko je dopolnil šestdeset let. Pokopali so ga na župnijskem pokopališču.

Štirideset let kasneje so Izidorjevo njegovo truplo prenesli v cerkev in na njegov grob so romali tisoči ter se mu priporočali v dušnih in telesnih zadevah. Za svetnika je bil razglašen leta 1622. K temu je veliko pripomogla čudežna ozdravitev kralja Filipa III. Ta je namreč nekoč po vrnitvi s potovanja smrtno zbolel. Prosil je, naj mu prinesejo Izidorjevo relikvijo. Ko se jo je dotaknil, je v trenutku ozdravel. Njegovo češčenje pa se je že stoletja prej razširilo po skoraj vseh evropskih deželah.

Sv. Pahomij

Rojen je bil leta 287 v Zgornjem Egiptu. Proti njegovi volji so ga hoteli spraviti v rimsko vojsko. Da ne bi pobegnil, so ga z drugimi uporniki zaprli v ječo, kjer so jih s stradanjem hoteli omehčati. Nekega večera so neznanci zaprtim fantom prinesli hrano. Povedali so jim, da redno strežejo lačnim jetnikom, ker so kristjani in tako ravnajo zaradi Boga v nebesih. Njihova dobrota je Pahomija razveselila in mu to vero prikupila. Dal se je poučiti, prejel sveti krst in postal član njihovega občestva. Pred krstom je imel videnje: rosa z neba je padala na njegovo glavo in na njegovo desnico. Slišal

je glas, ki mu je naročil, naj pomaga ljudem. Bog sam mu bo razodel, kako naj to stori. Šel je k staremu puščavniku Palamonu, pri katerem je ostal sedem let. Naučil se je bogoljubnega življenja in otroško zaupne molitve. Ko je obnemogel, je hvalil Boga, da mu je dal okušati ljubečo skrb bratov. Umrl je 9. maja 347.

Naloga

Vsak človek je enkraten, neponovljiv in dragocen. Božja ljubezen se na presenetljivo različne načine razliva v naša srca. To veruj in bodi srečen!

16. maj - SV. JANEZ NEPOMUK

Evangelij

Jezus je rekel svojim učencem: »Kadar vas pa izročijo, ne skrbite, kako ali kaj bi govorili, kajti dano vam bo tisto uro, kaj govorite. Ne boste namreč govorili vi, ampak Duh vašega Očeta je, ki bo v vas govoril.«

Uvod

Večkrat pridemo v stisko, vsakemu od nas se lahko zgodi, da čutimo, kot da nimamo nobenega izhoda. To je zelo močno občutil Janez Nepomuk. Rajši je pretrpel mučenje in smrt, kakor da bi prekršil zapoved spovedne molčečnosti.

Sv. Janez Nepomuk

Rojen je bil v Nepomuku na Češkem, zato je imenovan po rojstnem kraju. Starši so si ga izprosili od Boga. Zato so mu dali ime Janez, kakor Zaharija in Elizabeta svojemu prav tako od Boga izprošenemu sinu. Dete je bilo šibko in je na smrt zbolelo. Starši so se zatekli k Božji Materi. Dete je ozdravelo in se okrepilo. Dvakrat od Boga darovanega edinca so iz hvaležnosti namenili za Božjo službo. Janez je postal duhovnik in kanonik pri stolni cerkvi sv. Vida v Pragi.

Škof Jan Jenštejn ga je leta 1389 izbral za generalnega vikarja kot znamenje, da ga postavlja tudi v javnosti za svojega namestnika in prvo zaupno osebo. Ta čas je hotel češki kralj Vaclav IV. spraviti Cerkev na Češkem pod svoj nadzor in se polastiti njenega imetja. Nepomuk in Jenštejn pa tega nista dopustila. Kralj je tudi prepovedal voliti opata, toda menihi ga niso ubogali, izvolili so novega opata in prosili nadškofa, naj ga potrdi. Po nadškofovih navodilih je to storil generalni vikar Janez Nepomuk. S tem si je nakopal kraljevo jezo. Ponoči so njegovo truplo vrgli s Karlovega mostu v Vltavo. Nadškof Jan Jenštein je te dogodke natančno opisal in poročilo osebno oddal papežu Bonifaciju IX. Na dan so prišle tudi nove podrobnosti, tudi to, da je bil Janez Nepomuk kraljičin spovednik in da ni hotel kralju izdati njenih grehov. Zato ga slavimo kot žrtev spovedne molčečnosti. Nastalo je nešteto slik in kipov, ki ga predstavljajo z znamenji mučeništva, s križem v roki in z roko na ustnicah.

Sv. Marjeta Kortonska

Rojena je bila leta 1247 v Lavianu v Toskani. Pobožna mati ji je umrla, ko je imela 7 let. Ko bila stara 17 let, jo je mlad graščak Arsenij iz Montepulciana povabil v svoj grad. Dala se je zapeljati in je devet let grešno živela z njim v upanju, da se bosta poročila. Toda zapeljivec ji je poroko obetal, ni pa tega izpolnil. Marjeta je doživljala veliko razočaranje in večkrat jokala. Med tem

je rodila dečka. Potem je potrkala na vrata frančiškanskega samostana in prosila za spokorno obleko III. reda. Dve pobožni gospe sta se zavzeli zanjo in jo sprejeli k sebi v Cortoni. Zaradi spokornosti, premišljevanja Kristusovega trpljenja, molitve in ljubezni do bližnjega, ko je stregla bolnikom, je prejemala izredne milosti. V zamaknjenjih in mističnih pogovorih z Jezusom se je povzpela do velike svetosti, ki je vso Cortono spremenila. Tudi njen sin je odšel v samostan. Umrla je 22. februarja 1297.

Naloga

Mnogo tega, kar je velikega, lepega, nesmrtnega, zraste iz trpljenja. To vidimo iz mnogih zgledov. Zato sprejmi in se ne ustraši, če tudi tebe zadene trpljenje.

17. maj – 6. VELIKONOČNA NEDELJA

Evangelij

Jezus je rekel: »Če me ljubite, boste spolnjevali moje zapovedi; jaz pa bom prosil Očeta in dal vam bo drugega Tolažnika, da bo ostal pri vas vekomaj: Duha resnice, ki ga svet ne more prejeti, ker ga ne vidi in ga ne pozna.«

Uvod

Vsaka nedelja je kakor Velika noč, spomin in praznovanje Jezusovega vstajenja. Zato ima v bogoslužju prednost nedeljska maša in slovesno ne obhajamo svetnikov. Smemo pa privatno počastiti tiste svetnike, ki bi na ta dan imeli god.

Sv. Pashal Baylonski

Rojen je bil 16. maja 1540 v Aragoniji na severu Španije. Prav ta dan je bil binkoštni praznik in zato so mu dali ime Pashal. Beseda pasha ima sicer velikonočni pomen, toda v Aragoniji so binkoštni praznik imenovali Pascua. Starši so sina naučili brati in pisati, predvsem pa so ga vzgajali v prisrčni vernosti. Resnica o Jezusovi navzočnosti v sv. evharistiji je Pashalu segla tako globoko v dušo, da so ga od devetega leta naprej večkrat našli zatopljenega v molitev pred tabernakljem.

Njegovo delo je bilo, da je pasel čredo. Ko pa je odrastel, je prosil za sprejem pri frančiškanih. Ko je bil star 24 let, je naredil redovne zaobljube. Zaradi njegove globoke in razumne vernosti so mu dali priložnost, da se izobrazi in postane duhovnik. Vendar se ni čutil vrednega in je želel ostati preprost redovni brat. Potem je v raznih samostanih kot samostanski brat vestno opravljal preprosta dela in različne službe. Še naprej je gojil posebno pobožnost do Svetega Rešnjega Telesa.
Bog je Pashala nagradil s karizmatičnimi navdihi in z neverjetno globino misli, združeno s pronicljivim presojanjem ljudi. Postal je znan kot dober svetovalec. Napisal pa je tudi nekaj del, iz katerih odseva njegovo duhovno izkustvo. Je zavetnik častilcev presvetega Rešnjega Telesa in evharističnih kongresov. Bil je zopet binkoštni praznik, en dan po njegovem 52-tem rojstnem dnevu, 17. maja 1592, ko ga je Bog poklical k sebi. Glas o njegovih čudežih se je kmalu razširil po vsem svetu.

Anton Ivan Salmič

Rojen je bil 4. februarja 1914 v župniji Raka. Že v mladosti je čutil duhovniški poklic. Mati mu je rekla: »Če boš postal duhovnik, te bodo ubili.« Odgovoril je: »Na to sem pripravljen.« Vstopil je v križniški red in po mašniškem posvečenju bil poslan na Vinico kot kaplan. Veliko je pomagal ljudem v času vojne, zato so ga imeli zelo radi, V novembru 1943 je nemška vojska na trgu

zbrala ljudi z namenom, da jih usmrtijo. Kaplan Ivan je dobro govoril nemško, šel k poveljniku in dosegel, da so se ljudje vrnili na svoje domove. Komunisti pa so odslej očitali kaplanu, da sodeluje z Nemci. 13. novembra so prišli partizani in odpeljali Ivana, ne da bi v župnišču kdo opazil. Tisto soboto, 13. novembra 1943, proti večeru, so mnogi v Vinici slišali blizu Marijine romarske cerkve Žeželj dva strela. Ivan, ki je požrtvovalno rešil življenje ljudem, je moral umreti mučeniške smrti.

Naloga

Ivan Salmič bo morda kmalu priznan za blaženega. Slovenci imamo veliko svetniških kandidatov. Molimo, da jih bo Cerkev razglasila za blažene in svete.

18. maj - PONEDELJEK 6. VELIKONOČNEGA TEDNA

Evangelij

Tisti čas je rekel Jezus svojim učencem: »Kadar pride Tolažnik, ki ga bom jaz poslal od Očeta, Duh resnice, ki izhaja od Očeta, bo on pričeval o meni. Pa tudi vi boste pričevali, ker ste od začetka pri meni.«

Uvod

Ker je svetnikov in blaženih, razglašenih od Cerkve, veliko več kakor dni v letu, imamo na isti dan več godov. Nekateri so bolj, drugi pa manj znani. Zanimivo bi bilo poznati življenje vseh. Vendar pa lahko za danes omenimo samo dva.

Sv. Feliks Kantališki

Rojen je bil leta 1515 v kraju Cantalice v srednji Italiji. Kot otrok je govoril svojim prijateljem: »Postati moramo dobri in pridni, če hočemo priti v nebesa, da bomo tam uživali Boga in se veselili z angeli in svetniki.« Vedno se je držal naukov in opominov, ki jih je dobil od staršev, ogibal se je slabe družbe in veliko molil. Njegovi vrstniki so ga zaradi tega začeli zbadati in se iz njega norčevati. Eden od tovarišev pa ga je začel posnemati in je nazadnje postal duhovnik.

Videli so ga, kako je vstajal zelo zgodaj, da je šel k sv. maši, pa zaradi tega ni nič zamudil svojega dela. Nekoč sta se mu pri oranju splašila dva mlada vola in sta s plugom šla preko njega. Vendar se mu na čudežen način ni nič pripetilo. Iz hvaležnosti je sklenil, da bo šel v samostan. Kapucini so ga že poznali, zato so bili veseli njegovega prihoda. Odslej je hodil po rimskih ulicah, delil dušne in telesne dobrote, tolažil, bodril in potrebnim dajal od tega, kar je dobil. Vsi so vzljubili svetega berača.

Mnogi so se mu priporočali v molitev. Zato je včasih celo noč klečal v cerkvi z razprostrtimi rokami, kakor bi visel na križu, in molil za znance, prijatelje, dobrotnike, trpeče in grešnike. Bog mu je dal tudi dar prerokovanja in čudežev. Če je trpel, je rekel: »To so rože, cvetke.« Ko so ljudje zvedeli za njegovo smrt, so drli v samostan. Morali so zakleniti cerkev, tolikšna množica je prišla. Prišel je papež Sikst V. in razglasil, da je bil velik častilec pokojnega samostanskega brata.

Bl. Blandina Merten

Bila je kot žarek milosti, ki je zasijal 10. julija 1883 v škofiji Trier v Nemčiji. Njeni starši so ji s svojim zgledom krščanskega življenja položili temelj za življenje iz žive vere. V želji, da bi se darovala za duše, je leta 1910 vstopila k uršulinkam. Vedela je, da bo tako lahko še bolj služila Kristusu in ljudem.

Z bistrino duha je sledila sveti Angeli Merici. Njenemu srcu je ustrezal njen nasvet: »Jezus Kristus naj bo vaš edini zaklad, on sam vsa vaša ljubezen.« Veselja, ki ga je izžarevala od otroških let, ni nehala izžarevati v redovnem življenju pri vsakdanjih dolžnostih. Z nedeljenim srcem se je posvečala Bogu in vzgoji mladih. Ko je zbolela za jetiko, je bila pripravljena in rekla: »V vsem najdem nebesa.« Na smrtni postelji jo je duhovnik vprašal: »Ste vdani v Božjo voljno?« Takrat se je iskreno zasmejala, da tudi navzoči niso mogli zadržati smeha. Umrla je 18. maja 1918 v Trierju.

Naloga

Svetniki so bili globoko zatopljeni v molitev, v premišljevanje Jezusovega in Marijinega življenja in predani v Božjo voljo. Njihov zgled naj krepi tudi nas.

19. maj – TOREK 6. VELIKONOČNEGA TEDNA

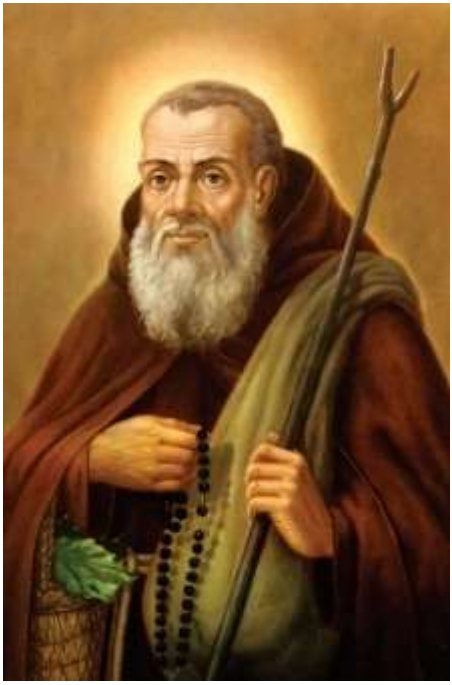

Evangelij

»Če ne odidem, Tolažnik namreč ne bo prišel k vam; če pa odidem, vam ga bom poslal. In ko pride, bo on prepričal svet o grehu, o pravičnosti in o sodbi; o grehu, ker vame ne verujejo; o pravičnosti, ker grem k Očetu.«

Uvod

Danes imamo spet kapucinskega svetnika. Njegov zgled nas spodbuja predvsem zato, ker ga je ljubezen in pobožnost do Božje Matere Marije privedla do redovniškega poklica. Nihče ne more postati svet brez Marine pomoči.

Sv. Krišpin Viterbski

Rojen je bil 13. novembra 1668 z imenom Peter, v mestu Viterbo. Ko je bil star pet let, ga je mati peljala na bližnjo Marijino Božjo pot. Z njim je pokleknila pred Marijino podobo, ga posvetila Mariji in mu takole govorila: »Glej, na sliki je Božja Mati. Ona naj bo tudi tvoja mati, ljubi jo z vsem srcem! Jaz sem te njej darovala.« Te besede si je Peter dobro zapomnil in je vse dni svojega življenja Marijo prisrčno ljubil, jo vneto častil, in jo kot njen otrok imenoval Moja Gospa.

Z veseljem in z gorečnostjo je ministriral pri sv. maši. Za to ni hotel vzeti nobene nagrade. Izučil se je za čevljarskega obrtnika. Ko je bil star 25 let, je videl pri procesiji kapucinske novince, kako so hodili zbrano in pobožno. Začutil je željo, da bi tudi on postal kapucin, v prepričanju, da bo tako lažje ostal ves v Bogu. Seznanil se je z njimi in prosil za sprejem v kapucinski red. Bil je sprejet 22. julija 1693 v Rimsko kapucinsko provinco kot brat laik. Pri zaobljubah so mu dali ime Krišpin.

Kot preprost in srčno vesel kapucinski brat je deloval kot kuhar, bolničar, sadjar in vrtnar. Ljudje so se veselili srečanja z njim. Služil je oslabelim, bolnim, neporočenim materam, družinam v stiski in obupnim. Vsak dan je obiskoval zapornike, jih zagovarjal in rotil stražarje, naj spoštujejo njihove pravice. Prinašal jim je kruh in druge dobrine in še druge spodbujal k takšni dobrodelnosti. Umrl je 19. maja 1750, ko je bil star 82 let, zaradi pljučnice, v samostanu Brezmadežnega spočetja.

Sv. Celestin V.

Rojen je bil okoli leta 1215 vzhodno od Rima z imenom Peter. Z dvajsetimi leti se je odločil za redovniško življenje. Leta 1238 je prejel mašniško posvečenje. Na gori Morrone v Abrucih je z dvema učencema zasnoval večje samotarsko selišče. Glas o njegovi sposobnosti za duhovnega

voditelja in slava njegove svetosti se je hitro raznesla daleč naokrog. Bil je prepričan, da bo tu v miru molil in čakal na smrt, pa ga je presenetila novica, da so ga kardinali 5. julija 1294 izvolili za papeža. Hoteli so Cerkvi izbrati svetega pastirja. Izvolitev je izzvala velikansko navdušenje med ljudstvom. Ko je videl, da bo rešitev za Cerkev, če izvolitev sprejme, je privolil in si vzel ime Celestin V. Ko pa je spoznal, da ne zmore voditi Cerkve, je 13. decembra pokleknil pred kardinali in prosil, naj ga razrešijo papeškega bremena, da se vrne v samoto. Tako se je zgodilo. Umrl je 19. maja 1296.

Naloga

Ker je na svetu, pa tudi v Cerkvi, veliko greha, so svetniki tisti, ki rešujejo in posvečujejo Cerkev in ves svet. Dragoceno bo, če bomo tudi mi postali sveti.

20. maj – SREDA 6. VELIKONOČNEGA TEDNA

Evangelij

Tisti čas je rekel Jezus svojim učencem: »Ko pa pride on, Duh resnice, vas bo vodil k popolni resnici; ne bo namreč govoril sam od sebe, temveč kar bo slišal, bo govoril in prihodnje reči vam bo oznanjal.«

Uvod

Že več dni nam Jezus govori o Svetem Duhu. Imenuje ga Duh resnice, ker nam pomaga, da resnico spoznavamo, da Jezusov nauk razumemo, da lahko po njem živimo in da z njegovimi darovi postajamo sveti, tako kot tudi mnogi svetniki.

Sv. Bernardin Sienski

Rojen je bil 8. septembra 1380 blizu Siene, zato so ga tako imenovali. Že z enajstimi leti je začel študirati na sienski univerzi. Zaradi nadarjenosti je bilo pred njim odprtih veliko poti, toda Božja previdnost je imela zanj pripravljene drugačne načrte. Ko je leta 1397 izbruhnila strašna epidemija

kuge, je sedemnajstletni Bernardin že končal študij ter negoval bolne in umirajoče v svojem mestu. V tistem času je v njem dozorel sklep, da bo stopil v red manjših bratov.

Leta 1402 je postal redovnik, leta 1404 pa je že prejel mašniško posvečenje. V nekem zapuščenem puščavniškem zavetišču je ustanovil majhen samostan, kjer je preživel deset let v popolnem uboštvu. Od leta 1417 naprej je Bernardin delal kot spokorniški pridigar. V Italiji sta v tem času prevladovala verska ravnodušnost in nemoralnost, zaradi česar je bilo ljudskemu misijonarju iz Siene zaupano težko delo. Hodil je od mesta do mesta, se ustavljal na trgih in na prižnicah ter oznanjal Božjo besedo.

Bernardin je postal slavni pridigar, velik misijonar, in je po zgledu svetega Frančiška Asiškega oznanjal ljubezen, pokoro in mir. Predvsem pa je častil in oznanjal presveto Jezusovo ime. Zaradi priljubljenosti, ki jo je ohranil kljub svoji strogosti, so ga že med njegovim življenjem častili kot svetnika. Umrl je 20. maja 1444 v Sieni, star triinšestdeset let. Že po šestih letih, leta 1450, ga je papež Nikolaj V. razglasil za svetnika. Češčenje sv. Bernardina se je hitro razširilo po vsej Italiji.

Iz New-Yorka

Stara gospa je v New-Yorku vsako jutro hodila v cerkev. Nek Jud, zdravnik, jo je med vožnjo v službo vsako jutro videl ob isti uri. Začel se je spraševati, zakaj vsako jutro tako zgodaj vstane. Pri teh letih bi si človek lahko privoščil nekoliko bolj lagodno življenje. Prišla je zima s snegom in mrazom. Zdravnik se je s svojo ženo peljal na novoletno zabavo. Nekoliko preveč je pil, zato je na poti domov v zgodnjih jutranjih urah vozila njegova žena. Med vožnjo ji mož reče: »Stavim, da danes ne bova srečala tiste gospe. Vreme je danes preveč ledeno in vetrovno.« Ko sta peljala mimo tistega pločnika, sta jo ugledala. Hodila je po vseh štirih. Ves začuden jo je ugledal na rokah in kolenih. Nekaj tednov pozneje je ta zdravnik potrkal na vrata župnišča in prosil za pogovor. Ko je duhovniku povedal zgodbo o tej stari gospe, mu je razkril željo, da bi postal kristjan: »Rad bi imel en del vere te gospe.«

Naloga

Požrtvovalna zgleda sv. Bernardina in gospe iz New-Yorka naj ti bosta v spodbudo, da se boš z veseljem odločil za sv. mašo, četudi bo slabo vreme.

21. maj - GOSPODOV VNEBOHOD

Evangelij

»Dana mi je vsa oblast v nebesih in na zemlji. Pojdite torej in učite vse narode. Krščujte jih v imenu Očeta in Sina in Svetega Duha in učite jih izpolnjevati vse, kar koli sem vam zapovedal. Jaz ostanem z vami ve dni do konca sveta.«

Uvod

V evangeliju, ki ga je napisal sv. Luka, piše: »Ko jih je blagoslavljal, se je od njih ločil in šel v nebo. Oni pa so se z velikim veseljem vrnili v Jeruzalem.« Bili so veseli, ker so vedeli, da bo odslej tudi za njih in za vse nas odprta pot v nebesa.

Vnebohod

Tudi mi se veselimo Jezusovega vnebohoda, ker smo tudi mi povabljeni, da bomo po smrti prišli k Bogu v nebesa, kjer bomo skupaj z Jezusom, Marijo, s svetniki, z vsemi našimi dragimi, ki so že umrli, in z angeli, srečni vso večnost. Zato se smrti ne bojimo, saj vemo, da je to le prehod iz tega življenja v novo poveličano življenje, kot je zapisal sv. Pavel: »Česar oko ni videlo in uho ni slišalo in kar v človekovo srce ni prišlo, kar je Bog pripravil tistim, ki ga ljubijo.«

Kako lepo bo v nebesih, opisuje Knjiga razodetja v 14. poglavju: Na gori Sion je stalo Jagnje in z njim sto štiriinštirideset tisoč tistih, ki so nosili napisano na čelu njegovo ime in ime njegovega Očeta. Pred prestolom, pred štirimi živimi bitji in pred starešinami so peli novo pesem. Te pesmi pa se ni mogel naučiti nihče, razen tistih sto štiriinštiridesetih tisočev, ki so bili odkupljeni z zemlje. To so tisti, ki spremljajo Jagnje, kamor koli gre. Na njihovih ustih ni bilo najti laži: neomadeževani so.«

V 21. poglavju: »Nato sem videl novo nebo in novo zemljo. Videl sem tudi sveto mesto, novi Jeruzalem, ko je prihajal z neba od Boga, pripravljen kakor nevesta, ki se je ozaljšala za svojega ženina. In zaslišal sem močen glas, ki je prišel od prestola in rekel: »Glej, prebivališče Boga med ljudmi! In prebival bo z njimi, oni bodo njegovo ljudstvo in Bog sam bo z njimi, in bo njihov Bog. In obrisal bo vse solze z njihovih oči in smrti ne bo več, pa tudi žalovanja, vpitja in bolečine, ne bo več.«

Hvaležnost

Mati je zapisala: »Ko sem kuhala večerjo, je najmlajši, šestletni Marko, prinesel stol k štedilniku, splezal nanj, vzel kuhalnico in mi pomagal kuhati. Ko sem ga opozarjala, da ne bo kaj pokvaril, me je nenadoma poklical: Mami, hvala ti, ker si me rodila. Presenečena in osupla sem obstala. Tako

jasne, čiste in sproščene so bile te besede. Kaj ga je nagnilo, da se mi je zahvalil za rojstvo? Te besede so se mi zdele kakor zdravilo za moje življenje. Kakih 14 dni pred tem sem obupavala, kaj imam od življenja. Živeti ob bolnem možu in skrbeti za tri otroke. Kar zavidala sem pokojnim za njihov mir in želela bi biti z njimi. Otrok pa mi je vrnil veselje do življenja. Vrnil mi je željo, da živim in da skrbim za otroke. Že večkrat me je razveselil s svojo hvaležnostjo. Zvečer, ko ga pokrižam, se mi zahvali: Hvala, da si me pokrižala. Prosim ga tudi, da on pokriža mene. Hvala ti, dragi otrok, za to hvaležnost.«

Naloga

Karkoli se ti zgodi, ne obupaj! Vedno misli na veselje, ki te čaka v nebesih. Z lepo besedo, s hvaležnostjo, z nasmehom, tudi drugim dajaj veselje do življenja.

22. maj - PETEK 6. VELIKONOČNEGA TEDNA

Evangelij

Tisti čas je rekel Jezus svojim učencem: »Resnično, resnično povem vam: Jokali boste in žalovali, svet pa se bo veselil; vi boste žalovali, vaša žalost pa se bo spremenila v veselje.«

Uvod

Za Jezusove čudeže vemo, da jih je delal, da je z njimi dokazal svojo Božjo moč. Toda čudeži se še dogajajo, morda jih je še več kot jih je storil Jezus. Tudi pri današnji svetnici bomo slišali za dogodek, ki se ni mogel zgoditi brez Boga.

Sv. Marjeta Kasijska

Rojena je bila leta 1380 v Umbriji. Že zgodaj je premišljevala Kristusovo trpljenje, veliko preklečala in premolila v cerkvi in se odločila za deviško življenje. Vendar je na željo priletnih staršev privolila v možitev. Poročila pa se je z možem, ki se ga je zaradi njegove surovosti vse balo. S svojim lepim značajem je Marjeta tako vplivala nanj, da je tudi on postajal boljši. Rodila sta se jima sinova dvojčka. Dorasla sta v veselje svojih staršev. Nek hudodelec pa je umoril očeta.

Marjeta je za možem iskreno žalovala, sprejela je Božjo voljo in za morilca celo molila. Sinova pa sta mislila drugače. Sklenila sta maščevati očeta s krvnim maščevanjem, ki je bilo takrat v tistih krajih splošno v navadi. Mati ju je goreče prosila, naj odpustita. Zaman. Tedaj se je obrnila v molitvi k Bogu s prošnjo, naj rajši nakloni sinovoma smrt, kakor da bi prelila človeško kri. Bog jo je uslišal. Sinova sta kmalu zbolela in umrla. V mladi vdovi se je spet obudila mladostna želja, da bi šla v samostan.

Odšla je v samostan avguštink, pa so jo dvakrat odklonili, ker vdov niso sprejemali. Naposled so se ji v sanjah prikazali svetniki, ki jih je posebno častila; Janez Krstnik, sv. Avguštin in Nikolaj Tolentinski. Ponoči so jo skozi zaklenjena vrata pripeljali v samostan. Redovnice so se začudile, ko so jo zagledale. Ko jim je povedala zgodbo, so jo sprejele. Marjeta je želela samo to, da bi bila vzorna redovnica. Opravljala je štiriinštirideset let službo bolniške negovalke. Umrla je 22. maja leta 1447.

General Cadorno

Poveljeval je italijanskim četam na soški fronti. Enajstkrat je poskušal predreti avstrijske vrste. Žrtve so bile velike. Duševno strt se je sklenil usmrtiti. Šel je v sobo in stražarju strogo zapovedal, da ne sme nikogar spustiti noter. Vzel je revolver in nameril; tisti hip pa je zagledal pred seboj neznanega kapucina, ki mu je rekel: »Gospod general, ne delajte neumnosti!« Kapucin je izginil. Generalu se je naselil mir. Stopil je k

stražarju: »Koga si pustil noter?« »Prisegam, nikogar nisem pustil.« General se je zamislil. Je bil privid? Angel varuh? Ostal je živ in pomiril se je. Glas o patru Piju se je raznesel po vsej Italiji. Tudi Cadorna je videl njegovo sliko. Osupnil je. Na las je bil podoben nekdanji prikazni. Šel v San Giovanni Rotondo. Tam je videl patra Pija. Srce mu je zastalo. Srečala sta se z očmi. Pij se mu je nasmehnil in mu zapretil požugal s prstom. General je razumel; bil mu je hvaležen za pomoč.

Naloga

Poznate ljudi, ki dvomijo v Boga ali pa so popolnoma brez vere. Povejte jim kakšen čudežen dogodek. Pa ne z njimi debatirati! Povejte jim, da je Bog Ljubezen.

23. maj - SOBOTA 6. VELIKONOČNEGA TEDNA

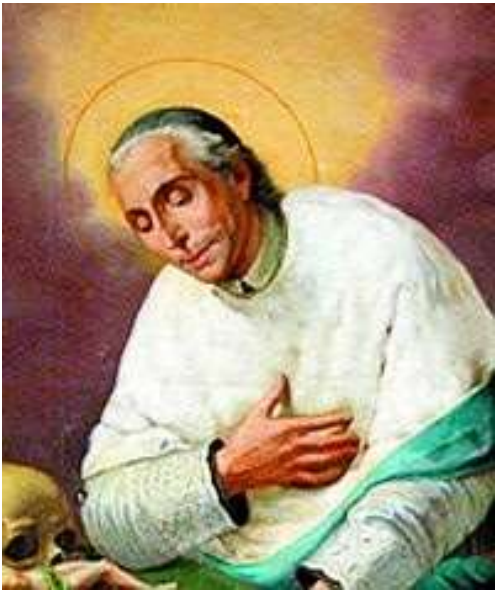

Evangelij

»Tisti čas boste prosili v mojem imenu in vam ne rečem, da bom jaz prosil Očeta za vas; Oče sam vas namreč ljubi, ker vi mene ljubite in verujete, da sem prišel od Boga. Izšel sem iz Očeta in prišel na svet; zopet zapuščam svet in grem k Očetu.«

Uvod

Hvaležni smo za dobre ljudi. Kadar obiskujem bolnike v domu starejših ali me pokličejo v bolnišnico ali sem sam bil bolnik, se čudim mladim bolničarkam, medicinskim sestram, zdravnikom in vsemu osebju, zaradi njihove požrtvovalnosti.

Sv. Janez Krstnik de Rossi

Rojen je bil 22. februarja 1698 v mestecu Voltaggio pri Genovi. Zgodaj se je naučil streči pri maši in to službo je opravljal tako lepo in pobožno, da je postala pozorna nanj neka bogata gospa iz Genove, ko je bila na počitnicah v Voltaggiu. Z možem sta se dogovorila, da ga vzameta s seboj v Genovo in mu omogočita šolanje. Takrat mu je bilo deset let. Po treh letih mu je umrl oče in tedaj se je za Janeza zavzel stric, kanonik pri cerkvi sv. Marije Kozmedinske v Rimu.

Stric je dal Janeza v jezuitsko šolo. Janez je bil odličen učenec, odkritega in vedrega značaja. V duhovnika je bil posvečen, ko je bil star triindvajset let. Novo mašo je daroval pri oltarju sv. Alojzija, ki ga je častil vse življenje. Svoje duhovniško srce je odprl revnim in zapuščenim pastirjem, ki so enkrat na teden prignali živino na stari rimski forum. Ti mladi ljudje so bili od otroških let samo pastirji in niso poznali ne šol ne verskega pouka. Po svojih močeh se je zanje zavzel, jih učil in jim pomagal.

Leta 1731 je ustanovil zavetišče za dekleta, ki so po mestu prosila živeža, pa niso imela stalnih bivališč in so bila v nevarnosti, da se izgubijo. Tudi po zasebnih hišah je obiskoval revne in bolne. S posebno ljubeznijo se je zavzel za bolnike. Uspel je, da jih je pripravil na smrt. Ob vdani smrti teh ljudi je občutil več notranjega veselja kakor žalosti. Spovedovat je hodil tudi v druge cerkve, v samostane, bolnišnice, jetnišnice in k bolnikom na dom, če so ga poklicali. Umrl je 23. maja 1764.

Dr. Janez Janež

Rojen je bil leta 1913 v Dolskem pri Ljubljani. Kot mlad medicinec je iskal moči pred oltarjem Marije Pomočnice kristjanov. Od leta 1937 do 1945 je bil kirurg v Ljubljani. Tu je kot prvi uvedel transfuzijo krvi. Kot misijonar je deloval do leta 1952 na Kitajskem, nato pa do leta 1990 v Tajvanu. Nastala je mednarodno sloveča bolnišnica. Reke bolnikov so prihajale k njemu. On je samo delal in skromno živel. Ni zahteval denarja, le pomagal je in storil

vse, kar je mogel. Kri je dajal sam, komur je bilo potrebno. Opravil je 3000 operacij na leto. Prvo operacijo je izvršil z navadnim žepnim nožem. Verjel je, da ima življenje smisel samo takrat, ko ga daruješ. Tolažil je trpeče in veliko molil. V njegovih rokah se je spletalo tisoče rožnih vencev. Do konca je bil požrtvovalen. Globoko verna mati, ki mu je že v svojem naročju podarila največje vrednote, je daleč v domovini molila zanj. Umrl je 11. 10. 1990.

Naloga

Samo dve poti, le dve možnosti imaš za življenje; se boš odločil za služenje ali za uživaštvo. Boš življenje komu daroval ali ga bo imel le zase. Odloči se!

24. maj – 7. VELIKONOČNA NEDELJA

Evangelij

Jezus je molil: »Razodel sem tvoje ime ljudem, ki si mi jih dal od sveta. Tvoji so bili, pa si jih dal meni in so se držali tvoje besede. Zdaj vedo, da je vse, kar si mi dal, od tebe; kajti besede, ki si mi jih dal, sem dal njim.«

Uvod

Ko Jezus ni imel ničesar več, ko so mu vzeli obleko, ko ni imel prostih rok, je izročil vsem ljudem edino in najdražje, kar je še imel, svojo mater Marijo. Pogledal je svojega učenca, ki ga je ljubil, Janeza, in mu rekel: »Janez, glej, tvoja Mati.«

Marija, Pomočnica kristjanov

Češčenje Marije Pomočnice ali Marije pomagaj se je globoko zakoreninilo po zaslugi osrednjega slovenskega romarskega svetišča Marije Pomagaj na Brezjah. Za kapelo Marije Pomagaj, ki jo je dal ob cerkvici sv. Vida leta 1800 postaviti župnik Urban Ažbe, je slikar Leopold Layer iz zaobljube, ker je bil po Marijini priprošnji rešen iz ječe, leta 1814 naslikal izredno ganljivo podobo Marije Pomagaj. V letih 1889–1900 je na Brezjah zrasla nova, veličastna Marijina cerkev.

Na tem milostnem kraju je Bog po Marijini materinski priprošnji vernim ljudem podelil nešteto dobrot in milosti. Mnogi so se na Brezjah po dolgih letih spet približali prestolu usmiljenja in zaslišali besede: »Zaupaj, odpuščeni so ti tvoji grehi.« Marijino češčenje vedno vodi k Jezusu. Marija nam hoče pomagati, da bi se v svojem življenju resnično dajali voditi Božjemu Duhu, da bi tako razpoznavali, kaj hoče Bog, kaj je dobro, njemu všečno in popolno; da bi vsi mi bili enega srca in enega duha.

Velik apostol sv. Janez Bosko, ustanovitelj salezijancev in skupaj s sv. Marijo Mazarello ustanovitelj družbe Hčere Marije Pomočnice, je svoje velikansko delo za vzgojo zapuščene mladine postavil pod varstvo Marije Pomočnice. Njej na čast je v Torinu postavil veličastno baziliko. Salezijanci pa so na Rakovniku v Ljubljani tudi zgradili veličastno cerkev v čast Mariji pomočnici kristjanov, ki jo je škof Jeglič posvetil 20. decembra 1908, in je med pomembnejšimi Marijinimi božjimi potmi.

Rešitev papeža

Francoski vojskovodja, Napoleon Bonaparte, ki se je kasneje oklical za cesarja, si je hotel podvreči vso Evropo. Leta 1797 je zasedel papeško državo, leto kasneje pa je ukazal papeža Pija VI., osemdesetletnega starčka, zapreti in ga vlačiti iz ene ječe v drugo, dokler ni po dvajsetih mesecih umrl. Papeštvu so že napovedovali konec za vedno. Kljub vsem oviram je bil na konklavu v Benetkah izvoljen papež Pij VII. Kmalu je bil tudi on odveden v

ujetništvo v Francijo. Pet let je bil zaprt v gradu Fontainbleau pri Parizu, kjer je bil odtrgan od sveta in od vodstva Cerkve. Toda papež jetnik se je z zaupanjem zatekal k Materi Božji in sporočil svojo željo, naj bi zanj in za vso Cerkev molili vsi kristjani. Leta 1814 je bil Napoleon premagan in odstavljen, papež Pij VII. pa se je 24. maja 1814 slovesno vrnil v Rim. Zato je odredil, naj se vsako leto 24. maja obhaja praznik Marije Pomočnice kristjanov.

Naloga

Poglej doma, če imate kakšno Marijino podobo, kip ali podobico, obriši prah z nje in jo postavi na lepo mesto, naredi si oltarček, poklekni in pobožno moli!

25. maj – PONEDELJEK 7. VELIKONOČNEGA TEDNA

Evangelij

Tisti čas so učenci rekli Jezusu: »Glej, zdaj očitno govoriš in ne pripoveduješ nobene prilike. Zdaj vemo, da vse veš in ne potrebuješ, da bi te kdo vpraševal. Zato verujemo, da si izšel iz Boga.«

Uvod

Jezusov govor je postajal vedno bolj jasen. Njegove besede so duh, življenje in ogenj. Ob njem lahko imamo tudi mi moč besede. Kdor se bo pridružil, bo tudi prispeval k svetli prihodnosti sveta. Za deset talentov bo pridobil novih deset.

Sv. Janez Bosko

Znan je kot Don Bosko. Čeprav ne goduje na današnji dan, ga želim omeniti. Velja za ideal duhovnika kot apostola mladine. Rojen je bil 16. avgusta 1815 blizu Turina. Imel je svetniško mamo Marjeto. Že kot deček je zbiral mladino in jih učil verskih resnic. Svoje nauke je popestril s pesmijo, igranjem in

rokohitrskimi spretnostmi. Sanjal je, da ga je lepa gospa prijela za roko in povabila, da je šel z njo. Pred seboj je zagledal trop divjih živali, ki so se med seboj grizle in preganjale.

Gospa je rekla: »To je tvoje polje, tu delaj.« V trenutku so se divje živali spremenile v krotka jagnjeta. Takoj je razumel. Leta 1841 je bil posvečen v duhovnika in od tedaj se je posvetil izključno vzgoji zapuščene mladine v Torinu. Mnogi mladi so za svoje trdo delo prejemali le skromno plačilo, bivali v neživljenjskih razmerah in pogosto prenočevali pod milim nebom. Boj za preživetje jih je silil tudi v krajo, zato so se neredko znašli za zapahi. Veliko jih je zaradi težkih razmer prezgodaj umrlo.

Don Boska je takšen položaj mladih globoko pretresel. Odločil se je, da jim bo podaril svoje življenje in jim pomagal po svojih najboljših močeh. Iz zapuščenih surovih dečkov je vzgajal lepo vzgojene krščanske fante. Leta 1846 je ustanovil oratorij sv. Frančiška Saleškega, kot je imenoval svojo ustanovo, in zbiral na stotine mladih. Njegovo geslo je bilo: »Za vas živim.« Ustanovil je družbo salezijancev. Njihova naloga je vzgoja revne, zapuščene, ogrožene in tudi vsake mladine.

Sv. Maksimiljan Kolbe

Tudi ta ne goduje danes. Rojen je bil 7. januarja 1894. Bil je še otrok, ko se mu je prikazala Marija in držala v rokah dva venca: belega in rdečega. Ljubeznivo ga je pogledala in vprašala, katerega hoče. Beli pomeni, da bo vedno čisto živel, rdeči pa, da bo umrl mučeniške smrti. Odgovoril je: »Oba hočem.« Postal je duhovnik kot manjši brat sv. Frančiška v minoritskem redu. Ko so Poljsko napadli Nemci, so ga 12. maja 1941 odvedli Auschwitz. Prostovoljno se je javil, da bi umrl namesto družinskega očeta. Priče so pozneje povedale: »Sonce, ki je zahajalo, ga je zavijalo v škrlat in zlato, da se je zdelo, kot da v tem trenutku bere sv. mašo. Še nikoli ni bilo lepšega sončnega zahoda. Vse nebo je žarelo kot veličastna monštranca. Obsojenci so zavili v blok smrti. Maksimiljan je šel zadnji, kakor pastir za svojo čredo.

V srcu je nosil nebesa in molil: »Moja Kraljica, Gospa in Mati, držala si besedo.«

Naloga

Življenje sv. Janeza Boska in sv. Maksimiljana Kolbeja je veličastno. Tukaj sta omenjena le majhna drobca. Če le moreš, si dobi knjige in preberi še kaj več.

26. maj – SV. FILIP NERI

Evangelij

»Jaz sem trta, vi mladike. Kdor ostane v meni in jaz v njem, tisti rodi obilo sadu; kajti brez mene ne morete ničesar storiti. Če kdo ne ostane v meni, se vrže ven kakor mladika in usahne; in jih poberejo, vržejo v ogenj in zgorijo.«

Uvod

Za kristjana je prav, da je vesel. Moramo biti veseli, to je pričevanje za Kristusa, ki nam prinaša veselo oznanilo večnega življenja. Razume pa se, da smo žalostni ob veliki izgubi. Tudi Jezus in Marija sta bila tisti čas žalostna.

Sv. Filip Neri

Ta pa nam je velik zgled veselja, pravijo mu tudi prerok veselja. Njegovo veselje je bilo znamenje njegove globoke duhovne povezanosti z Bogom. Rojen je bil 21. julija 1515 v Firencah. Duhovnik je postal leta 1551 in še istega leta pričel z oratoriji za mlade, ki so bili namenjeni študiju in premišljevanju Božje besede, vzgoji svetosti, in usmerjanju k dobremu. Spodbujal je, naj ne pretiravajo v šalah. Odpiral jim je obzorja veselja v ljubezni do Boga in do vsakega izmed njih.

Filip Neri je čutil popolno gotovost v Bogu, zato je spodbujal k veselemu hrepenenju, da bi na Božjo ljubezen odgovorili z ljubeznijo. Kljub boleči rani zaradi luteranske ločitve, vojske Karla V., ki je zasedla Rim, bolezni, ki je mnoge prizadela, je prinašal evangeljsko svežino in veselje. Misijonaril je med svojimi sovrstniki, ki jih je srečeval na ulicah. Mnogi so se približali Gospodu, ko so videli njegovo ljubezen, ki ga je vodila, da je oskrboval izčrpane romarje in stregel bolnikom v bolnišnicah.

S posebno predanostjo se je posvetil spovedovanju. Nenehno je sledil duhovno rast svojih učencev, jih spremljal v življenjskih težavah in jih odpiral za krščansko upanje. Izbiral je tudi zabavne načine za vzgajanje v krščanskih vrednotah, obenem pa je poudarjal zdravo disciplino, ki vključuje urjenje volje za sprejem Kristusa v konkretnosti lastnega življenja. Umrl je 26. maja 1595. Papež Frančišek je povabil mlade, naj se od sv. Filipa učijo živeti evangeljsko preprostost in veselje.

Marija me je rešila

Slovenski župnik Marinko Bilandžić je pred leti zapisal: »Srečen sem, da nosim Marijino ime. Vem, da me ona neizmerno ljubi, da mi je bolj blizu kakor moja misel. Njej sem se izročil in posvetil. Marija me je rešila pred nožem, ki je bil naperjen v moje srce. V duhovnika sem bil posvečen leta 1990. 7. novembra 2000 ob 8.45 sem kleče pred oltarjem in kipom fatimske Marije molil rožni venec. Pri četrti skrivnosti me je v levo stran zabodel

nesrečen mlad fant iz satanistične skupine. Takoj sem vzel v roke Marijin kip in klical: "Marija, reši me pred tem človekom!" Ko je drugič z vso silo z velikim nožem nameril v moje srce, se je konica noža zlomila ob Marijinem kipu. Ko sem ležal na tleh, je imel že nož na mojih prsih. Bog pa je v tistem trenutku poslal moža Viktorja, ki ga je zgrabil za roko, da ni imel več moči. Napadalcu odpuščam in molim zanj in za vse vas.«

Naloga

Tudi vi ste doživeli veliko lepega, hudega, pa tudi zanimivega, posebno pa še rešitve ob Božji previdnosti. Napišite, povejte, in nas s tem obogatite!

27. maj - BL. ALOJZIJ GROZDE

Evangelij

Tisti čas je rekel Jezus svojim učencem: »Če vas svet sovraži, vedite, da je mene sovražil prej kot vas. Če bi bili od sveta, bi svet svoje ljubil. Ker pa niste od sveta, ampak sem vas jaz od sveta odbral, zato vas svet sovraži.«

Uvod

Hvaležni smo Bogu in sv. Cerkvi, da imamo tako močnega vzornika, svetnika. Na evharističnem kongresu v Celju, 13. junija 2010, je tajnik Svetega sedeža Tarcisio Bertone med sv. mašo razglasil Lojzeta Grozdeta za blaženega mučenca.

Bl. Alojzij Grozde

Rojen je bil 27. maja 1923 v Gorenjih Vodalah, pri Mokronogu. V ljubljanskem Marijanišču se odlikoval kot marljiv in odličen dijak, znan zaradi svojega doslednega in vzornega krščanskega življenja v Kristusovem duhu, v pobožnosti in ljubezni do svete Evharistije, ki mu je bila Sonce življenja, in do Božje Matere Marije. Z vsakodnevno stanovitno molitvijo in s trdno vero je dokazoval, kako je mogoče živeti ideal svetosti, veselja in pristnega prijateljstva.

Med počitnicami, pred zadnjim srednješolskim letom, 1. januarja 1943, se je iz Ljubljane z vlakom vračal domov, da bi obiskal svojo mamo. Bil je še pri sv. maši in sv. obhajilu. Pri prvi hiši na Mirni ga je prijela partizanska straža. Pri njem so našli latinski misal, knjižico Tomaža Kempčana Hoja za Kristusom in knjižico o Fatimi. Z zasliševanjem so nadaljevali v bližnji gostilni. Sumili so ga za vojnega ovaduha. Vlekli so ga gozd, ga mučili in ubili. Za njim se je popolnoma izgubila sled.

V ponedeljek, 23. februarja 1943, so otroci šli iz šole in nabirali zvončke. Tedaj je mlad fant Goran iz bližnje vasice Trbinc zagledal izmučeno telo Alojzija Grozdeta. Otroci so na telo mučenca dali bele cvetove. Njegovo telo so 25. februarja pokopali na pokopališču v Šentrupertu. Sedaj počiva v Marijini cerkvi na Zaplazu. Na mestu, kjer so otroci našli njegovo telo, so postavili križ. Ta kraj ob potoku je postal kraj molitve, priporočanja Alojziju Grozdetu, znamenje ljubezni, odpuščanja in prošnje.

Sv Avguštin Canterburyjski

Leta 596 je skupaj s štiridesetimi sodelavci odšel na Britanske otoke oznanjat evangelij. Pot je bila težka, naleteli so na številne ovire, Avguštin pa jih je spodbujal, naj vztrajajo. Medtem je bil posvečen v škofa. Zaprosil je za sprejem pri kralju Ethelbertu, ki jih je sprejel na gozdni jasi tega otoka.

Avguštin in njegovi menihi so se ljudem priljubili in kmalu so se mnogi spreobrnili. Zgodaj poleti se je dal krstiti sam kralj, ob Božiču pa je prejelo krst 10.000 spreobrnjencev. Avguštin je poslal dva tovariša v Rim, da sta papežu Gregorju poročala o uspehu njihovega poslanstva. Pri vrnitvi sta pripeljala s seboj nove misijonarje, Avguštinu pa nadškofovski palij. Vsem je delo zelo olajšalo papeževo navodilo, naj starih poganskih templjev ne podirajo, uničijo naj le podobe malikov, Avguštin pa naj templje spremeni v krščanska svetišča. Avguštin je umrl 26. maja 605.

Naloga

Veselimo se, da so sv. Avguštin, njegovi tovariši, skupaj s papežem, delali v veliki slogi in v medsebojnem razumevanju. Molimo, da bi vedno bilo tako!

28. maj – ČETRTEK 7. VELIKONOČNEGA TEDNA

Evangelij

»Sveti Oče, ne prosim samo za svoje učence, ampak tudi za tiste, ki bodo po njihovi besedi vame verovali, da bodo vsi eno, kakor ti, Oče, v meni in jaz v tebi, da bodo tudi oni v nama, da bo svet veroval, da si me ti poslal.«

Uvod

Jezus se je poslavljal od tega sveta, čakalo ga je še trpljenje in smrt. Še prej pa je pretresljivo prosil svojega Očeta za svoje učence in tudi za vse nas. Kdor se popolnoma izroči Bogu, doživlja veselje Božjega in Marijinega varstva.

Hvala, da me nisi uslišala

Neka mati je dala na nagrobni napis svojega umrlega otroka vklesati stavek: »Hvala ti, Marija, da me nisi uslišala.« Kako je mogoče dati tak nagrobni napis? To je bilo pričevanje vere in vdanosti v Božjo voljo. Ta žena je šla srečna v zakon, imela je dobrega moža, in nekaj let je bila srečna mati. Bili so srečna in verna družina. Imela sta sina, ki sta ga imela zelo rada. Ko pa je otrok začel hoditi v šolo, je mož zapustil družino. Mati je ostala sama z edinim otokom.

V bolečini, ki jo je mama doživela, ji je bil otrok edina tolažba in ljubezen. Nenadoma pa je ta je otrok nevarno zbolel. Mati je v svoji veliki stiski začela prositi Marijo: »Marija, ohrani mu življenje!« Hodila je v Marijine božjepotne cerkve in prosila. Toda otrok je umrl. Bil je velik udarec za osamljeno ženo. V bolnišnico je prišel tudi njegov oče. Prepozno, otrok je bil že mrtev. Govoril je z zdravnikom. Ta mu je rekel: »Gospod, imeli ste čudovitega otroka. Veste, kaj mi je rekel pred smrtjo?« »Kaj?«

Zdravnik je povzel besedo: »Pred smrtjo me je poklical in mi rekel: »Gospod doktor, ko bom v nebesih, bom prosil Boga, da bi imel moj oče spet imel rad mamo.« To je tega moža tako pretreslo in ganilo, da je takoj sklenil, da se vrne k svoji ženi in da bo obnovil svoje družinsko življenje. Res, tako se je zgodilo. In srečna žena je govorila: »Hvala ti, Marija, da me takrat nisi uslišala tako, kot sem prosila.« Bila je uslišana, toda na drug način. Tako je bil obema v hvaležnost in blagoslov ta čudoviti otrok.

Z motorjem

Bil sem na obisku pri svojih domačih v Celju. Potem sem se peljal z motorjem MZ 150, takrat še po stari cesti, v Ljubljano. Pri Krašnji sem med vožnjo zadremal. Začelo me je zanašati na desno stran ceste. Ob cesti je bil globok jarek, obložen s kamenjem. Za menoj sta vozila dva tovornjaka. Ko

sem bil že čisto na robu, da bi padel v jarek, je prav tam bila pot k hiši. Zapeljal sem noter, zadel v breg, pokrit s travo, nad njim pa je bila njiva. Lebdel sem po zraku kakor pri telovadbi pri skoku čez mizo. Gledal sem, kako se za menoj kotali motor. Vzeli so me v hišo, potem me je eden peljal na slikanje, k sreči, nobena kost ni bila zlomljena. Imel pa sem močne udarce, motor pa je tudi bil poškodovan. Nekaj časa sem bil v bolniški oskrbi. Bil sem hvaležen in prepričan, kot še tudi sedaj, da me je obvaroval sv. angel varuh, h kateremu se vsak dan, tudi po večkrat priporočam: Sveti angel, varuh moj!

Naloga

Vedno si v nevarnosti, kjerkoli se ti lahko kaj zgodi. Pa tudi, če želiš sveto živeti, te hudi duh odvrača. Zato zmoli večkrat na dan: Sveti angel, varuh moj.

29. maj - PETEK 7. VELIKONOČNEGA TEDNA

Evangelij

Tisti čas je Jezus govoril svojim učencem: »Če ostanete v meni in moje besede ostanejo v vas, prosite, kar koli hočete, in se vam bo zgodilo. V tem je poveličanje mojega Očeta, da obrodite obilo sadu in postanete moji učenci.«

Uvod

Če Jezusove besede ostanejo v nas, je v nas Jezus, ker je On navzoč v svoji besedi. Apostolom je rekel: »Vi ste že čisti zaradi besede, ki sem vam jo

povedal.« Njegova beseda nas očiščuje: »Blagor čistim v srcu, kajti Boga bodo gledali.«

Sv. Jožef Sanchez del Rio

Papež Frančišek je v nedeljo, 16. oktobra 2016, na Trgu sv. Petra razglasil sedem mehiških mučencev za svete. Med njimi je štirinajstletni Jožef Sanchez del Rio, rojen 28. marca 1913. Živel je v obdobju preganjanja katoličanov v Mehiki. Zavzemal se je za župnijske dejavnosti, čeprav so bile prepovedane, prejemal svete zakramente in vsak dan skupaj z družino molil sv. rožni venec. Jožef je bil zajet in odpeljan v ujetništvo, v cerkev, ki so jo spremenili v zapor.

Po zgledu mučencev je bil pripravljen dati svoje življenje za Kristusa, za versko svobodo in za katoliško vero. Mami je pisal, da sprejema Božjo voljo, da bo umrl srečen, saj bo umrl poleg Gospoda. Prosil je, naj ne plačajo odkupnine zanj, da je svoje življenje že daroval Bogu. Rekel je, da njegova vera ni naprodaj. Njegovi rablji so Jožefu v zameno, da bi se odpovedal svoji veri, ponujali veliko vsoto denarja, sijajno vojaško kariero in celo možnost preselitve v Združene države Amerike.

Toda Jožef je še zadnjikrat zaklical: »Živel, Kristus Kralj! Živela sveta Marija iz Guadalupe!« To je bilo 10. februarja 1928. Pred usmrtitvijo je prejel sv. obhajilo. Rablji so mu s podplatov odrli kožo in ga krvavečega in bosega prisilili hoditi do pokopališča, kjer so ga večkrat zabodli z nožem in ustrelili v glavo. Na njegovem truplu so našli listek: »Draga mama, ujeli so me, nocoj bom ustreljen. Obljubljam ti, da bom v raju pripravil dobro mesto za vse vas. Tvoj Jožef.«

Bl. Rolando Rivi

Imamo še enega štirinajstletnega svetnika. Rojen je bil 7. januarja 1931 v kmečki družini v deželi Emilija-Romanja. Ko je imel pet let, je že ministriral

v domači župniji. Prepoznal je klic v duhovništvo in pri enajstih letih, leta 1942, vstopil v malo semenišče. Ker so leta 1944 semenišče zaradi vojne zaprli, se je Rolando vrnil v domači kraj. Pomagal je v župniji, k njemu so radi prihajali otroci, ki jih je spodbujal h krepostim in k prejemanju sv. zakramentov. V svojem otroškem srcu je imel ljubezen do vseh, kar je pomenilo ljubiti ne samo starše in brate, ampak tudi sovražnike. Zanj so bili vsi bratje in sestre. Izpovedoval je evangelij življenja in ljubezni. Ta nauk vodi k bratstvu, strpnosti in k spoštovanju svobode drugega. Zaradi sovraštva do duhovnikov so ga aretirali in ustrelili v gozdu 13. aprila leta 1945. Eden od partizanov ga je ustrelil v glavo in potem še v srce, rekoč: »En duhovnik manj.«

Naloga

Ne boj se! Te besede so pogosto zapisane v Svetem pismu, pa tudi Jezus jih je spregovoril velikokrat. Bog ima tudi zate pripravljeno svetlo prihodnost.

30. maj - BINKOŠTI, VIGILIJA

Evangelij

Na zadnji, veliki dan šotorskega praznika, je Jezus vstal in zaklical: »Če je kdo žejen, naj pride k meni in naj pije. Kdor veruje vame, bodo, kakor pravi Pismo, iz njegovega osrčja tekle reke žive vode.«

Uvod

Reke žive vode, to je Sveti Duh, sama Ljubezen, moč, mir srca in veselje. Mnogi ljudje so žejni, nemirni, zaskrbljeni, brez volje, brez navdušenja. Manjka jim Svetega Duha. Mi pa smo hvaležni, da Svetega Duha poznamo in v njem živimo.

Sv. Kancij, Kancijan, Kancijanila in Prot

Svetnike posvečuje Sveti Duh, 3. Božja oseba, pravi Bog, in mučencem daje moč, da zmorejo vztrajati. Ti štirje so bili usmrčeni v času Dioklecianovega

preganjanja kristjanov. Rečemo jim tudi sveti oglejski mučenci, umrli so leta 304. Kancij in Kancijanila sta bila dvojčka, Kancijan njun brat, njihov učitelj Prot pa jih je poučil v krščanski veri. Ko je cesar Dioklecijan začel preganjati kristjane, so prodali vse svoje premoženje v Rimu in pobegnili v Oglej.

Toda preganjanje kristjanov se je začelo tudi v Ogleju. Oblastniki so hoteli, da bi kristjani častili rimske bogove. To so Kancijan in njegovi tovariši zavrnili. Zato si jih preganjalci obglavili na mestu, ki se imenuje Škocjan ob Soči, blizu Ogleja. Njihova trupla so kristjani na skrivaj shranili v kamnit sarkofag, nad katerim so pozneje zgradili cerkev svetega Kancijana. Svetim mučencem so se ljudje začeli priporočati v svojih stiskah in boleznih, in mnogi so doživeli uslišanje.

Sveti Kancij, Kancijan, Kancijanila in Prot so postali zelo priljubljeni med Slovenci. V Sloveniji in zamejstvu jim je posvečenih več cerkva. Precej krajev se po njih imenuje Škocjan. Večina teh krajev je povezanih z vodo in so postavljeni blizu potokov ali rek, ker naj bi bili po eni varianti izročila Kancijan in tovariši pred obglavljenjem mučeni z vodo, s potapljanjem. Bolj verjetna pa je razlaga, da so njihove cerkve ob rekah, ker so bili usmrčeni v bližini reke Soče.

Sv. Ivana Orleanska

Znana tudi kot Devica Orleanska, francoska narodna junakinja, rojena 6. januarja 1412, je s 17. leti poveljevala francoski kraljevi vojski. Pri trinajstih letih so se ji prikazale podobe sv. Mihaela, sv. Katarine in sv. Margarete, in ji rekle, da naj izžene Angleže in pripelje prestolonaslednika v Reims na kronanje. Kralja Karla VII. je prepričala, da je pregnal Angleže iz Francije in ji leta 1429 zaupal vodstvo armade v obleganju Orleansa in pri drugih spopadih leta 1430. Njene zmage so omogočile kronanje Karla VII. Za tem so jo ujeli Angleži, jo na montiranem sodnem procesu obtožili krivoverstva in jo obsodili na smrt. Na obnovljenem procesu, ki ga je odobril papež Kalist III., so duhovniki iz vse Evrope ugotovili njeno

nedolžnost. Papeška komisija je še enkrat preiskala sojenje; ugotovili so, da je bila osvoboditeljica svojega ljudstva ter razglasili njeno popolno nedolžnost.

Naloga

Imej ljubezen in vero v Svetega Duha, v njegovo moč in ljubezen, saj to je tretja Božja oseba in pravi Bog. Dal ti bo veselje in navdušenje za vse dobro.

31. maj – BINKOŠTI, DNEVNA MAŠA

Evangelij

Učenci so se razveselili, ko so videli Gospoda. Tedaj jim je Jezus rekel: »Mir vam bodi! Prejmite Svetega Duha! Katerim grehe odpustite, so jim odpuščeni; katerim jih zadržite, so jim zadržani.«

Uvod

Z dvema velikima in izredno lepima praznikoma zaključujemo letošnje šmarnice. Poznamo lepo molitev: »Pošlji Svetega Duha in prenovil boš obličje zemlje.« Marija pa je spočela Jezusa od Svetega Duha. Vse je tako lepo in svetlo.

Obiskanje Device Marije

Veliko lepih Marijinih praznikov smo že imeli. Za zadnji dan meseca maja pa nam je prihranjeno zelo prisrčno sporočilo, dogodek, ko je Marija zvedela, da tudi njena sorodnica Elizabeta pričakuje otroka. Nemudoma je pohitela

na njen dom v mesto na Judovem, to je današnji Ain-Karem, blizu Jeruzalema. Od Nazareta do tja je skoraj 150 kilometrov. Marija je pod svojim srcem, pa tudi v svojem srcu, nosila Otroka, Božjega Sina, ki je postal človek.

Srečanje dveh mater je tudi srečanje dveh otrok, saj sta obe materi v službi njunega poslanstva. Janez Krstnik prejme Duha že v telesu svoje matere Elizabete, kakor je napovedal angel, ki je naznanil njegovo rojstvo; svoje poslanstvo začne, ko po ustih svoje matere prepozna Mesija. Ko je Elizabeta blagrovala Marijino vero, je iz Marijinega srca privrela znana hvalnica Moja duša poveličuje Gospoda. Ta hvalnica opeva hvaležnost Jezusove Matere in tudi hvaležnost vsega Božjega ljudstva.

Kot naša Mati se je Marija v vseh časih dobro izkazala. To pomeni, da v nebesih vsakega od nas Materino srce skrbno spremlja, nanj misli in ga ljubi. Kot Mati je najbliže vsemu svetu in v svojem izjemnem materinstvu je edina in odbrana, da povzdigne vsako materinstvo, telesno in duhovno, do najvišjih časti in je luč materam, temu največjemu zakladu človeštva. Zato nam je Jezus, naš veliki Brat, ko so mu vse vzeli, mu pribili roke in noge, izročil edino in najdražje, svojo Mater Marijo.

Bazilika Matere Božje v Petrovčah

Sedanjo baročno obliko je petrovška cerkev dobila v drugi četrtini 18. stoletja. Na glavnem oltarju je smehljajoča se, kronana Marija, z detetom Jezusom v levici in žezlom v desnici. Kip je izredno lep, topel in mil, delo neznanega umetnika, ki je hotel s tem kipom izraziti dobroto in ljubezen Božje Matere. Baron Franc Miglio, velik Marijin častilec, je Mariji dal dragocen prstan v znamenje svoje zaobljube, da se ne bo nikoli poročil, potem pa si je premislil. Zaljubil se je v Turkinjo Agato in je hotel vzeti prstan nazaj. Marija pa je prst skrčila v dokaz, da naj baron ostane zvest svoji zaobljubi. Baron je izpolnil svojo zaobljubo in ostal neporočen. Marijino svetišče in župnijo Petrovče od leta 1965 oskrbujejo in upravljajo slovenski

dominikanci, ki imajo v Petrovčah in v Žalcu svoji redovni hiši. Leta 1984 je papež Janez Pavel II. petrovško cerkev povišal v baziliko.

Naloga

Dve mamici imaš, svojo zemeljsko in nebeško, Marijo. Obe imaš zelo rad. Od danes naprej pa ju imej še rajši, bodi jima hvaležen, in še bolj Bogu Stvarniku!

Viri

- Wikipedia, Družina, Ognjišče
- Sveti in blaženi kapucini
- ustno izročilo in lastna doživetja